

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
impărației lui Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

Ezekiel 36:15

ANUL XXV 1947 Nr. 23

CONȚINUTUL

„Ferice de ochii cari văd!” . . .	355
A trage folos din lumină . . .	356
„Ochiul rău”	358
Vedere potrivită	359
Întrebuințare justă	360
Pacea teocratică pătrunde până în India cea răscolită . . .	362
Adunarea generală	366
Texte și Comentarii	367

VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI ZICE JHOVA CĂ EU SUNT DUMNEZUL I. A. A. 45 72

Apare săptămânal în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA
Persoană juridică morală
București 2, str. Basarabia Nr. 38

Redactor și publicat de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.
Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte GRANT SUITER, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

BIBLIA ÎNVĂȚĂ CLAR

CA IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, din vecinicie în vecinicie și este Făcătorul cerului și al pământului precum și Dătătorul de viață creaturilor Sale; că Cuvântul sau Logos era începutul creației Sale și agentul Său activ la crearea tuturor celorlalte lucruri; și că creatura Lucifer s'a răsculat împotriva lui Iehova și a ridicat chestiunea de discuție cu privire la suveranitatea Sa universală;

CA DUMNEZEU a creat pământul pentru om, a făcut omul perfect pentru pământ și l-a așezat pe el; că omul a cedat necredinciosului Lucifer, sau Satan, și a călcat cu voință legea lui Dumnezeu și a fost condam-

voința lui Dumnezeu, el nu pune oarecari condițiuni, după care, astfel, el se consacrază lui Dumnezeu ca și când sora exemplii, el s'ar fi terțit împreună cu Christos Isus. Cu siguranță, oamenii de bine, cari se consacrază astăzi spre a face voința lui Dumnezeu, nu fac aceasta cu condiționea ca ei să fie luați în biserica care este trupul lui Christos” și să fie „făcuți în conformitate cu „Cuvântul Său”. Deplina lor consacrare este una necondiționată, și ei lasă ca Dumnezeu să decidă în ce privește felul cum să dispună de ei, W. 1, 7.

28 Ianuarie

Cerurile vor pieri ca un fum, pământul se va prefăce în zădărnice ca o haină și locuitorii lui vor muri ca niște muște; dar Mântuirea Mea va rămâne în vecl, și neprihănirea Mea nu va avea sfârșit. *Isa. 51:6.*

În Armagedon, cerurile demonice se vor dizolva ca de flacăra arzătoare a unei explozii atomice și vor pieri ca fumul. Acest pământ politic, comercial și religios, care deja apare asemenea unei haine învechită, ca mântuirea de moli gata să fie aruncată, va fi anulat și pus la o parte din drum, pentru că niciodată mai mult să nu neapropieze omeneirea. Aceia, cărora le place să locuiască pe el și se laudă cu ei, vor muri împreună cu el. Mântuirea și dreptatea niciodată n'au venit și niciodată nu vor veni prin astfel de ceruri și pământ. Dar mântuirea pe care împărăția lui Iehova prin Christos o aduce oamenilor de bine, va fi durabilă și completă. Starea dreaptă pe care ea (împărăția) o stabilește pe pământ printre oameni, nu se va sfârși niciodată. W. 15, 1.

29 Ianuarie

Sângele lui Isus Christos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat. — 1 Ioan 1:7.

Dacă un credincios îndreptătit ar pierde credința și ar lepăda pe acest Fiul al lui Dumnezeu, precum și dacă ar lăsa puterea sfințitoare a sângelui Său, atunci, unui atare necredincios nu-i mai rămâne nicio jertfă pentru stergerea păcatelor sale. Nimic altceva nu-l ajută, decât n'încercă, pedeansa răsvârșitorilor cu voia împotriva lui Dumnezeu. „Cu cât mai aspră pedeansă credeti că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pășii pe sângele legământului (sângele lui Isus, care întărește noul legământ al lui Dumnezeu) cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Spiritul harului?” Harul sau mila Marelui Spirit Iehova, înțelegează față de un atare păcătos cu voia, și iubirea divină, care este împotriva tuturor acelorora cari

nat la moarte; că din pricina faptei rele a lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

CA LOGOSUL a fost făcut om, adică Omul Isus și a suferit moartea pentruca să producă prețul de răscumărare pentru oamenii ascultători; că Dumnezeu a înviat pe Isus Christos divin și l-a înălțat la cer mai presus de orice altă creatură și l-a îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea, ca Cap al noii organizațiuni principale a lui Dumnezeu.

CA ORGANIZAȚIUNEA PRINCIPALĂ A LUI DUMNEZEU este o Teocrație numită Sion, și că Christos Isus este principalul Funcționar al acesteia și e Domnitorul de drept al lumii noi; că urmașii credincioși ai lui Christos Isus sunt copii Sionului, membrii organizației lui Iehova, și sunt Martorii Săi a căror datorie și privilegiu este să mărturisească despre supremația lui Iehova și să declare scopurile Sale, față de omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie;

CA LUMEA VECHIE, sau domnia neîntreruptă a lui Satan s'a sfârșit în anul 1914 d. Ch. și Cristos Isus a fost așezat de Iehova pe tron, care a aruncat afară pe Satan din cer, și acum procedează la justificarea numelui lui Iehova și la întemeierea „pământului nou”;

CA ELIBERAREA și binecuvântarea popoarelor poate veni numai prin împărăția lui Iehova sub Christos, care a început; că urmărirea faptă mare este să n'încească organizația lui Satan și să întemeieze dreptatea pe deplin pe pământ, și că sub împărăție, oamenii de bine care supraviețuiesc Armagedonul, vor executa mandatul divin de a „umple pământul” cu urmași drepti și că morții, oameni cari dorm în morminte, vor fi înviați la privilegiile vieții pe pământ.

se întorc la Diavolul și va pedepsi cu nimicire vecinică. (Evr. 10.26-30). Toti cei credincioși sfințiti prin sânge, sunt sfinți, pentrucă sfânt înseamnă cel sfințit, W. 15, 3.

30 Ianuarie

Țimp de șapte zile, să nu iesiți de loc din ușa cortului întâlnirii, până se vor împlini zilele pentru închinarea voastră în slujba Domnului; că șapte zile se vor întru bucurie pentru închinarea voastră în slujba Domnului. — *Lev. 8:33.*

Acei preoți, a căror instalare sau ordinațiune era făcută perfect sau completată, trebuia să rămână la posturile lor în cortul întâlnirii și niciodată să nu iasă în afara curții împrejmuite cu gard. Ziua și noaptea ei urmau să rămână la posturile lor. Tot la fel, Christos Isus pe pământ niciodată nu s'a părăsit postul îndatoririi Sale până la moarte; El completă o perioadă de îndatorire corespunzătoare cu șapte zile de instalare. De aceea, când a fost înviat din morți, El a fost făcut stău lucrurile, de asemenea, și cu urmașii Săi unși: ei trebuie să completeze o deplină perioadă de instalare sau de consacrare simbolizată prin cele șapte zile. Servind altora cuvântul lui Dumnezeu, ei trebuie să fie „credincioși până la moarte”. Apoi, ei vor fi făcuți desăvârșiți în viață. W. 15, 6.

31 Ianuarie

Iehova își descopere brațul Său cel sfânt, înaintea tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru. — *Isa. 52:10.*

Evident, prin războiul anilor 1939—1945 și până acum, Martorii lui Iehova și-au păstrat activitatea lor ca vestitori împărăției. Aceasta este o dovadă că El a eliberat pe copii, „Ierusalimului care este de sus”, și S'a înțors cu favoare spre acești reprezentanți ai Sinodului. Eliberarea lor era o exprimare publică a puterii puternicului braț al mântuirii lui Iehova. Prin activitatea lor fără frică și conținătoare de vești bune a mesagiului lor exclusiv, oamenii de bine ai tuturor națiunilor văd brațul sfânt al lui Iehova descoperit și că el a adus mântuire poporului Său credincios. Astfel de oameni de bine până la marginile pământului, până unde evanghelia a fost predicată atât de departe, văd și acum, în această epocă atomică, ei trebuie să se încreadă în mod exclusiv și numai în brațul salvator al lui Iehova Dumnezeu, pentru mântuirea vecinică, W. 1, 2.

„Ferice de ochii cari văd!“

„Ferice de ochii cari văd lucrurile, pe cari le vedeți voi! Căci vă spun că mulți vedeți voi, și n'au văzut”. Luca 10:23, 24.

EHOVA. Creatorul, a dat omului doi ochi, și înțelept este, cine îi întrebuințează în armonie cu scopul divin. În caz contrar, aceste organe de văzut dau greș, nu exercitează funcțiunea binecuvântată care a fost hotărâtă pe seama lor. „Înțeleptul își are ochii în cap, iar nebunul (care nu-și întrebuințează ochii) umbliă în întuneric”, așa spune un înțelept din vechime. Înainte ca Creatorul să înzestreze pe om în așa fel, a creat cu iscusință științifică lumina, lucrul minunat, care a făcut posibilă vederea. Primele cuvinte scrise ale lui Dumnezeu despre pregătirea globului pământesc ca locuință pentru om sună: „Să fie lumină!”. În armonie cu ordinea normală a lucrurilor, omul perfect echilibrat se bucură de lumină și este de acord cu înțeleptul, care a zis mai departe: „Dulce este lumina și o plăcere pentru ochi să vadă soarele”. — Ecl. 2:14; 11:7.

² Mai mult decât atât. Creatorul a creat ceva pe care să cadă lumina minunată a soarelui pentru om, ceva, ce omul poate privi plin de bucurie în lumina împrăștiată, adică lucrurile văzute, neîntrecute ale lui Dumnezeu în ceruri, pe pământ, sub pământ și în mări. Organul de văzut al omului l-a adus în legătură cu aceste lucruri, fie că s'au găsit în apropierea lui, sau mai departe. Prin vedere, omul a cunoscut creațiunea. În mijlocul căreia a trăit; și mintea lui a fost umplută cu impresii, pe cari și le-a putut înfățișa în miște sau și le-a putut reprezenta în spirit chiar și cu ochii închisi sau în întunericul nopții. Mintea sa a fost umplută cu amintiri, cari au rezultat din aceea, că a privit în jurul său spectacolul grandios al naturii.

⁴ Nu există motiv de a ne plânge, că Creatorul nu ne-a dat capacitatea de a vedea împărăția spirituală, unde locuiește El. Cu puterea noastră slabă de vedere suntem ca oameni incapabili să suportăm privirea lui Dumnezeu. căci legea lui Dumnezeu a Celui Prea Înalt sună în această privință: „Căci nu poate omul să mă vadă și să trăiască!” (Ex. 33:20). Omul a fost creat ca creatură inteligentă, care are credință în existența lui Dumnezeu. În grădina Edenului omul perfect Adam n'a putut vedea înfățișarea personală a lui Dumnezeu și nici chipul solului înger, prin care a vorbit Dumnezeu în răccarea ficcării serii cu Adam. Dar Creatorul a înzestrat pe Adam cu capacitatea spirituală a înțelegerii, și în timp ce el a privit creațiunea felurită în jurul său sau la el personal, a putut citi vestea, pe care o fac cunoscut toate lucrurile acestea. Există un Dumnezeu Creatorul nostru și al vostru. Conștient l-a venit această înțelegere. Cu ochii săi ai înțelegerii (sau capacitatea sa de observare spirituală) a putut pricepe adevărul vădit, că Dumnezeu este. Omul n'a trebuit să vadă pe Dumnezeu personal pentru că să recunoască acest adevăr de importantă vitală. Oamenii decăzuți cu toată starea lor păcătoasă, imperfectă sunt de neacuzat, dacă nu pricep acest adevăr, „fiindcă ce se poate

cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în el, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot desvinovăți”. — Rom. 1:19, 20.

⁴ Ochii aparțin prin urmare la lucrul cel mai de preț, pe care-l are omul, pentru că sunt atât de necesari la fericirea lui deplină. Ceea ce însă trebuie prețuit mai mult decât ochii laterali din cap este ceea ce Sfânta Scriptură numește „ochii înțelegerii” sau „ochii inimii”. Cine îi are pe aceștia, acela are — chiar și dacă ar fi orb cu adevărat — o superioritate și posibilități cu mult mai bune pentru viața vecinică decât acela, care posedă lumina ochilor adevărați, dar nu lumina ochilor spirituali.

⁶ Intrucât acest dar spiritual este de o însemnătate atât de mare, apostolul creștin s'a rugat ca Creatorul înalt să îmbogățească cu el pe împreună ucenicii cu el din Efes; căci aceasta a fost de neapărată trebuință, dacă au voit să rămână mai departe creștini și să câștige prețul slavei, cinstei și nemuririi cu Isus Christos în împărăția lui Dumnezeu. Rugăciunea sa pentru ei se potrivește și la noi astăzi: „Ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Christos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, (și) care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginită mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Christos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El i-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii”. (Ef. 1:17—22). S'au cerut ochii unei inimi cu înțelegere spirituală, pentru a vedea și a primi lucrurile, cari sunt puse în vedere bisericii lui Dumnezeu. Dacă privim lucrurile Cuvântului scris al lui Dumnezeu cu o privire fixă, ațintită în gol care prin mărturisirile de credință religioase și tradițiunile omenești, pe cari le ținem tare în mintea noastră, rămâne încrămățată și nemiscată, atunci noi examinăm Cuvântul Său, dar nu vedem, ce cuprinde, și nu înțelegem, ce învață.

⁸ În timpul lui Isus biserica lui Dumnezeu a fost înțemeiată sub Christos ca membrul ei principal. Este un fapt cunoscut, că majoritatea Izraeliților acelei zile sau acelei generațiuni n'a devenit membrii acestei biserici și n'a primit spiritul sfânt al lui Dumnezeu dela Rușările anului 33 d. Chr. Pentru ce nu? Cuvântul scris al lui Dumnezeu ne arată motivul și zice, că ei n'au

¹ Ce a creat Dumnezeu pentru ca omul să poată vedea, și cine este înțelept în această privință?

² Cum a cunoscut omul așa dar creațiunea de jur împrejurul său?

³ Pentru ce nu vede omul pe Dumnezeu sau nu trebuie să-l vadă deloc?

⁴ Ce trebuie apreciat mai mult decât ochii trupești, și pentru ce?

⁵ Cum și pentru ce s'a rugat apostolul, ca noi să avem ochi luminați ai înțelegerii?

⁶ Pentru ce n'au devenit cei mai mulți Iudei creștini, după cum a prezis aceasta Isaia?

avut dispoziția potrivită a spiritului, n'au avut dorința să priceapă lucruri spirituale. Ei n'au posedat „ochi ai inimii” luminați. Cu mult timp înainte de aceea a profetizat Isaia aceasta. și la douăzeci și cinci de ani după ce majoritatea Izraeliților a lepădat pe Isus și L-au omorât, apostolul Pavel a zis unor Izraeliți, cari l-au vizitat, când a fost prizonier sub pază: „Bine a spus Duhul Sfânt prin prorocul Isaia către părinții voștri, când a zis: „Du-te la poporul acesta, și zi-i: Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; și veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea. Căci inima acestui neorod s'a împietrit, ei aud greu cu urechile și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec. Să știți dar că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă Neamurilor, și o vor asculta!” (Fapte 28: 25—28). Păgâni sau neiuidei precum și o rămășiță de iudei credincioși au dat ascultare vestei, pentru că au fost judecată dreaptă din inimă, și de aceea au înțeles-o.

⁷ Isus a știut că profetul Isaia a prezis o astfel de stare a inimii și a spiritului Izraeliților, și El a și observat-o revede la ei. El s'a acomodat cu această situație alegând o metodă de învățatură deosebită: El a întrebuintat parabole simple spre lustrarea adevărilor spirituale mai mari și mai înalte. Ucenicii Săi au observat această procedură și L-au întrebat pentru ce face aceasta. Răspunsul Său a descoperit, că El nu lucrează spre o convertire a lumii și nici nu așteaptă o astfel de convertire a lumii, cum declară organizațiile religioase creștinătății ca detoria lor de a se strădui spre aceasta. Isus a zis ucenicilor Săi credincioși:

„Pentru că vouă v'a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat. Căci celui ce are (ochi ai inimii sau ai priceperii) i se va da (ca să înțeleagă), și va avea de prisos, iar delă cel ce n'are, se va lua chiar și ce are. De aceea le vorbesc în pildă, pentru că ei, măcar că văd, nu văd și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Și cu privire la ei se împlinește prorocirea lui Isaia, care zice: „Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea. Căci inima acestui neorod s'a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec. Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud! Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni nebirhăniți au dorit să vadă lucrurile pe cari le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe cari le auziți voi, și nu le-au auzit”. Mat. 13: 11—17.

⁸ Cititi în parabolele lui Isus! Ce ar putea fi prezentat mai sumbru, și ce s'ar putea închipui mai ușor în spirit? Chipurile descrise în cuvintele lui Isus n'au fost însă singurul lucru, ce a trebuit văzut în spirit. El n'a voit numai să distreze pe ascultătorii Săi, ca și cum i-ar fi luat la o prezentare de film literară. În parabolă, pe care a îmbrăcat-o în cuvinte, a fost un înțeles ascuns, și anume El a fost sub ceea ce a lesit la suprafață. Aceasta reiese din faptul, că El a restit astfel de parabole în legătură cu propovăduirea Sa serioasă despre împărăția lui Dumnezeu.

⁷ Pentru ce a întrebuințat Isus parabole în activitatea Sa de învățare?

⁸ Ce au cuprins parabolele lui Isus afară de chipurile, pe cari le-a întrebuințat Isus?

¹⁰ Izraeliții, cari L-au ascultat, au văzut tabloul, pe care li l-a schițat limba Sa pitorească, dar ei n'au pătruns până la înțelesul adevărat cu privire la împărăție, și nici n'au văzut, cum cele descrise s'au potrivit la lucrurile împărăției lui Dumnezeu. Ei s'au lăsat distrați și au judecat, că Isus este un propovăduitor sau cuvântător, care poate vorbi atât de captivant ca niciun alt om; dar ei n'au ținut credincios în minte, ceea ce a zis El, în speranța, ca prin studiu serios și cercetare serioasă să priceapă înțelesul. Așa le-a scăpat, ceea ce a învățat El, și ei n'au asemănat caracterele și evenimentele cu ceea ce în mod vădit s'a întâmplat între ei. În viața de toate zilele ei au văzut în jurul lor lucrurile, cari au servit lui Isus în parabolele Sale ca învățământ intuitiv, și pe lângă acestea au văzut activitatea lui Isus și a apostolilor și evangheliștilor Săi între întreg iudaismul. Dar ei n'au legat ambele lucruri laolaltă și nu le-au examinat în comparație unul cu altul, ca să vadă armonia lor și în mintea lor să ajungă la o înțelegere a adevărului. Ei au luat această atitudine, pentru că n'au căutat cu adevărat împărăția lui Dumnezeu și n'au fost dispuși să facă ceva în legătură cu aceasta, ceea ce i-ar fi făcut nepopulari.

A TRAGE FOLOS DIN LUMINĂ.

¹¹ Ca să vedem cu ochii noștri naturali, avem lipsă de lumină. Dacă avem lumină mai ales lumina bună, trebuie să ne-o facem foloșitoare și să o întrebuințăm bine. Adică: prin simțul vederii trupul trebuie să profite de lumină, așa că trupul este în stare să acționeze și să poată merge pe calea adevărată. Când Isus a venit în acel timp în lume, El a adus lumina, dar Izraeliții din zilele Sale n'au întrebuințat lumina minunată, care face posibil de a vedea, care a luminat, cum n'a luminat niciodată înainte de aceea. Ucenicii înțim a lui Isus Ioan, a observat la aceasta: „Lumina aceasta era deșurată Lumina, care, venind în lume, luminează pe orice om. El era în lume, și lumea a fost făcută prin El dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. (Ioan 1: 9—12). Misiunea aducătoare de lumină a lui Isus a fost ilustrată în mod deosebit cu o ocazie. Citim cu privire la aceasta: „Când trecea, Isus a văzut pe un orb din naștere, Ucenicii Lui L-au întrebat: Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui de s'a născut orb? Isus a răspuns: N'a păcătuit nici omul acesta nici părinții lui; ci s'a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Cât este ziua trebuie să lucrez lucrările Celuicui M'a trimis: vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze. Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii, și după aceea ca să arate practic că El este lumina lumii pentru că posedă puterea ca să lumineze pe oameni, a dat celui născut orb vederea. — Ioan 9: 1-17.

¹² Cei ce refuză să vadă lucrurile în lumina pe care a adus-o Isus ca lumina lumii, se păgubesc pe ei așa de mult, că pierd viața vecinică și prin urmare fericirea vecinică. Unii ca aceștia sunt dispuși chiar, să numescă lumina întunec, în timp ce întunecul, în

¹⁰ Pentru ce n'a priceput poporul înțelesul parabolilor lui Isus?

¹¹ Din ce să tragă folos ochii noștri ca să vadă? Făcut-au aceasta Iudeii în zilele lui Isus?

¹² Pentru ce refuză religioniștii să vadă lucrurile în lumină, și ce va fi sfârșitul lor?

care locuiesc cu plăcere în mod egoist, îl numesc lumină. Profetul lui Dumnezeu a vestit o nenorocire peste unii ca aceștia cari se amăgesc pe sine, pentru că sunt înțelepți după părerea lor proprie și inteligenți din punctul lor de vedere și de aceea nu se lasă învățați despre căile salvării divine. Ei preferă întunecul lor religios în locul adevărului care luminează strălucitor. Pentru ce? Pentru că să poată urma înclinările lor egoiste și să se poată dezoia neimpiedecați și fără simțământul răspunderii lucrărilor nedreptății. (Sfârșitul lor va fi întunecul nimicirii; „căci au nesocotit legea Domnului cștirilor, și au disprețuit cuvântul Sfântului lui Israel”) — Isa. 5:20-24.

¹³ Conducătorii religioși în timpul lui Isus au procedat așa. De aceea le-a zis, că a vecit în lume ca să-i aducă la judecată cu privire la lumina adevărului și să dea pe față ca orbi pe aceia, cari după mod religios au susținut, că vad, și ca să lumineze pe cei orbi, cari au dorit să vadă în mod sincer adevărul. Când unii farisei au auzit aceasta, au zis lui Isus: „Doar n'om fi și noi orbi!” În înfumurarea lor, ei au cugetat, că este imposibil, ca ei să fie orbi spirituali. (Isus a răspuns: „Dacă ați fi orbi, n'ați avea păcat; dar acum ziceți: Vedem. Totmai de aceea, păcatul vostru rămâne.” — Ioan 9:39-41.

¹⁴ Dacă ar fi recunoscut față de ei înșiși și față de Isus, că sunt orbi spiritual, atunci ar fi fost de scuzat, că din cauza orbiei fără voie s'au împotrivit lui Isus. Și ei ar fi putut ieși afară din păcatul, la care i-a dus aceasta. Acum însă au susținut cu inima impietrită, că nu sunt orbi și n'au nevoie de luminare dela Isus, ci ei știu ce fac. Sprijinit pe cuvintele lor proprii, ei au fost cu totul responsabili pentru păcătura împotriva lui și a Tatălui Său. Prin urmare păcatul lor a rămas pe ei, și n'a existat cale de a-l scoate din el, pentru că n'au voit să vadă greșala căii lor în lumina adevărului. Ei au fost fărnici religioși și își găsesc perechea în preoții religiei creștinătății de astăzi.

¹⁵ Isus a descris starea lor mizerabilă în propovădurea Sa de pe munte cu cuvintele: „Ochiul este, sfeșnicul trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, (simplu; alte trad.), tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întunec. Așa că, dacă lumina care este în tine este întunec, cât de mare trebuie să fie întunecul acesta! Nimeni nu poate sluji la doi scăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va iubi pe unul, și va nesocoti pe celălalt; Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” (Mat. 6:22-24). Ochiul, își exercită bine funcțiunea, se aseamănă cu o lampă aprinsă, care luminează trupul în întunecul nopții; căci prin aceasta persoana poate să înainteze pe calea sa, fără ca să aluneco pe ceva sau să se lovească de ceva; și mâinile pot prinde ceva și se pot ocupa cu lucruri, fără ca să trebuiască să pipăiască în nesigur și să greșească ceva. Fără lampa capacității de vedere adevărată ar fi pentru trup același lucru, fie că ar fi sus la amiază sau miez de noapte-adânc. Dar trupul omenesc nu are nevoie numai de globul ochiului în orbita sa, ci și de altceva pentru a fi luminat: Ochiul trebuie să fie sănătos „simplu”, cum a zis Isus.

¹⁶ Aceasta însemnează, că ochiul trebuie să fie „simplu”, necompliat, în modul său de lucru îndreptat pe o singură cale. El trebuie să prindă întocmai razele de lumină dela obiectul, pe care-l privește, și apoi să le strângă cu ajutorul lentilei transparente a ochiului într'o imagine precisă, care se formează pe retina sensibilă a ochiului, care încheie partea lăuntrică, îndărăt a globului ochiului. Partea cea mai sensibilă a acestei rețete, adică fovea centralis, se află mai îndărăt, și dacă imaginea sau chipul privit se formează acolo, atunci primim vederea cea mai clară, cea mai pronunțată, precisă. Dacă lentila ochiului nu concentrează razele într'o imagine pronunțată pe retină, atunci se formează o imagine nelămurită în ceea ce privește contururile și amănuntele, și la o anumită distanță sau la lumină rea ochiul o pierde cu totul și nu mai poate fi deosebită de către fondul, pe care apare. Mai departe multe raze de lumină pot cădea în ochiul într'un astfel de număr și de atâtea feluri, încât ochiul care funcționează rău, care este incapabil să formeze o imagine precisă, este umplut cu o amestecătură de raze de lumină cari trec în cruciș și curmeziș unele peste altele. În acest caz simțim lumină în ochii noștri, dar obiectul izolat, asupra căruia se îndreaptă ținta noastră, nu se formează precis și deslușit. Efectul este acelaș ca la incapacitatea de a vedea, când nu se observă nimic din aceea, la ce privește ochiul. Pentru că întreg trupul nostru să fie umplut cu lumină instruitcare, călăuzitoare, razele de lumină nu trebuie să cadă numai în ochi, ci ochiul trebuie să funcționeze bine, pentru că imaginile vizibile, cari fulgeră înaintea lui, să poată fi deosebite una de alta. Ochiul trebuie să lucreze potrivit și unitar.

¹⁷ Prin această ilustrare, Isus, fără îndoială a învățat un mare adevăr spiritual despre „ochii inimii” sau privirea spirituală în lucruri spirituale. Pentru a observa adevărurile, cari ne-au fost transmise de profetul și servul inspirat al lui Dumnezeu și au fost scrise în Cuvântul lui Dumnezeu, în Biblie, trebuie să avem ceva, ce corespunde ochiului „simplu”. Cu alte cuvinte: privirea noastră trebuie să fie curată, vederea noastră a lucrurilor trebuie să vină dintr'o inimă curată, care iubește adevărul și este doritoare să-l găsească, să-l pricape și să-l rețină. Când privim, trebuie să avem străduința să căutăm adevărul lui Dumnezeu. Prin legătura ochiului cu inima, ochiul devine așa zicând fereastră, din care privește inima și examinează lucrurile. Aceasta este arătat în cuvintele lui Isus după cum urmează: „Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtășagiurile, lăcomiile, viclășugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău.. Toate aceste lucruri ies dinlăuntru, și spurcă pe om”. (Marcu 7:21-23). O inimă rea se exprimă printr'un ochi rău sau o privire rea, prin faptul: că privește lucrurile în mod necurat cu intenția rea. De aceea a zis apostolul Petru despre anumiți creștini rebeli, cari au fost neascultători față de orânduirea lui Dumnezeu în biserica Sa și au săvârșit curvie spirituală cu lumea, că „le scapără ochii de preacurvie”. (2 Pet. 2:13, 14). În aceia n'a fost lumina adevărului.

^{13, 14} Pentru ce a zis Isus, că păcatul rămâne asupra religioniștilor farisei?

¹⁵ Cu ce poate fi comparat ochiul în relațiunea cu trupul, și pentru ce?

¹⁶ Pentru ce este de lipsă ca ochiul adevărat să fie „simplu”?

¹⁷ Cum este atinsă ochiul din inimă, vorbind simbolic?

„OCHIUL RĂU“

¹⁸ Ce a voit Isus să zică cu expresia: „Dacă ochiul tău este rău?“ Ce se înțelege sub acest „ochiu rău?“ Conform concluziunii raționale acela posedă un astfel de ochiu, care are o inimă sau minte rea ca Satan Diavolul. „cel rău“, cu privire la care ne rugăm lui Dumnezeu ca să fim izbaviți de El. Sfânta Scriptură ne arată clar, că „ochiul rău“ însemnează o privire invidioasă, o privire lacomă, egoistă, fătarnică. (Deut. 28:54—57). Unul ca acesta pizmuiește pe altul pentru libertatea sa, de a se bucura de bună stare spirituală. El nu voiește, ca poporul de rând, de pe care conducătorii religioși se îngrașă cu bogăție și onoare, să fie liber de robia religioasă prin învățăturile lui Isus. Legea divină dată prin Moise a înștiințat despre „ochiul rău“ în modul următor: „Dacă va fi la tine vreun sărac dintre frații tăi... Să-i deschizi mâna, și să-l împrumuți cu ce-i trebuie ca să facă față nevoilor lui. Vezi să nu fii așa de rău ca să zici în inima ta: Ah! se apropie anul al șaptelea, anul iertării! Vezi să n'ai un ochi fără milă (altre trad.: un ochiu rău) pentru fratele tău cel lipsit și să nu-i dai. Căci atunci el ar striga către Domnul împotriva ta, și te-ai face vinovat de un păcat“. (Deut. 15:7—9). O persoană lacomă, care privește pofticios după ceva, nu-și bate capul cu aceea, dacă relațiunile sale cu Dumnezeu sufăr, dacă-și ajunge scopul egoist peste scurtări nedrepte. „Un ora piznaș (cu ochii invidioși, B. Zuercher) se grăbește să se îmbogățească, și nu știe că lipsa va veni peste el“. (Prov. 28:22). Unul ca acesta se face sărac în mărînire și privește cu invidie și pizmă la bună starea și posesiunea altora. Ochiul său este fixat la propriul său eu.

¹⁹ Conducătorii religioși cu titluri înalte, cari au ros-o mănăea urechilor poporului rugăcunți lungi și prin manevră îndemănatecă au putut „mănca casele văduvelor“, au fost astfel de oameni invidioși. Cuvântul lui Dumnezeu ne înștiințează să nu ne așezăm la masa religioasă, pe care o întind mînțele poporului. „Nu mănca pâinea celui piznaș (celui, ce are un ochiu rău), și nu pofti mîncările lui alese, căci el este ca umul care își face socoteala în suflet. „Mîncă și bea“, îți va zice el; dar inima lui nu este cu tine. Bucata pe care ai mîncat-o, o veș vîrșă, și cuvintele pe cari le veș spune, sunt pierdute“. (Mat. 23:1—4; Prov. 23:6—8). Deja mulți oameni au trebuit să verse cu regret, ceea ce au înghițit prin învățatura și educația preoțimii religiei. Mulți alții vor fi amăgiți tot la fel de acești conducători, cari pe dinafară sînt atât de drepți, par îngrijorați de binele tuturor și milostivi. Cel ce servesc pe Domnul în via Sa, trebuie să se păzească să fie asemenea acestor religioniști, a căror poftă a ochilor merge după stăpînire mondială. Ei trebuie să fie mărînimoși și să permită altora să ia aceeaș parte la binecuvîntările spirituale, pe cari Dumnezeu Domnul, marele nostru rîspiător, are de a ni le da acum în serviciul Său. Cel ce cred, că ei au cîștigat binecuvîntările Domnului prin slujire lungă, stau în primejdie de a cugeta, că acelora, cari au de raportat un raport de serviciu mai scurt, nu li se cuvin aceeaș binecuvîntări. Cine este inclinat să fie invidios de arătările de milă și favoare, cari revin altora după un scurt timp

al serviciului lui Dumnezeu, are o părere rea în această chestiune, și el nu poate vedea limpede principiile de temelie, pe cari se bazează organizațiunea lui Dumnezeu și după cari lucrează.

²⁰ Oamenii de astfel de țepă pizmuitoare se ivesc printre poporul harnic al lui Dumnezeu. Isus a dat pe față pe aceștia în pilda Sa despre dinari, care-și găsește împlinirea în secolul al douăzecilea. Starea inimii lor nedreaptă și negeneroasă, mîndră se arată în partea parabolei, care sună: „Cei din ceasu al unsprezecelea au venit, și au luat fiecare câte un leu. Când au venit cei dintâi, socoteau că vor primi mai mult; dar au primit și ei tot câte un leu de fiecare. După ce au primit banii, căteau împotriva gospodarului, și ziceau: Aceștia de pe urmă n'au lucrat decât un ceas și la plăta i-ai făcut deopotrivă cu noi, cari am suferit greul și zăduful zilei. Drept răspuns, el a zis unuia dintre ei: Prietene, te nu-ți fac nicio nedreptate; nu te-ai tocmît cu mine cu un leu? Ia-ți ce ți se cuvine, și pleacă. Eu vreau să plătesc și acestuia din urmă ca și ție, Nu pot să fac ce vreau cu cei al meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sînt bun? Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă; pentrucă mulți sînt chemați, dar puțini sînt aleși“. (Mat. 20:9—16). Dacă ochiul rău nu este corectat, prin aceasta un lucrător în via lui Dumnezeu va ajunge cu siguranță atât de departe, că la urmă va pierde totul și nu va fi ales pentru împărăție, la care a fost chemat înainte cu mult timp, când inima lui a fost încă în starea potrivită.

²¹ În timp ce Isus a învățat pe ascultătorii Săi despre împărăție, a zis: „Dacă ochiul tău este rău, întreg trupul tău va fi în întunec“. Un astfel de ochiu sau felul vederii, care este ilustrată prin aceasta, este egoist și servește unei inimi care-și caută eul propriu, căreia îi lipsește iubirea curată, sinceră pentru Dumnezeu și împărăția Sa. Își dorește lucrurile slăvite ale împărăției în cer, cari sînt făgăduite celor credincioși în Cuvîntul lui Dumnezeu, dintr'un motiv egoist și nu spre onoarea lui Dumnezeu și spre îndreptățirea numelui Său. În acelaș timp dorește și onorurile, titlul și binele, pe care-l poate oferi lumea aceasta, spre a plăcea eu-lui propriu. Din cauza acestor lucruri este gata să placă lumii și marelui ei domn, lui Satan, Diavolului. Prin urmare este dispus să cocheteze cu lumea aceasta, în loc să fie hotărît și cu un singur înțeles pentru împărăție. Își închipuie că poate servi pe doi domni, prin faptul că mai întâi servește lumea Diavolului și colaborează în programele sale pentru „ordinea ei mai bună, mai frumoasă“, și pe de altă parte servește pe Dumnezeu ca să cîștige favoarea lui Dumnezeu și în cele din urmă, pentru siguranța sa, să se bucure de aceea, ce are de oferit Dumnezeu. Este cu o privire dublă și nu poate vedea, că un devotament parțial și un serviciu împărțit nu poate plăcea niciunui din cei doi domni mari, lui Iehova Dumnezeu și lui Satan, Diavolului. Fiecare cerea totui sau nimic,

²² O persoană cu o inimă împărțită are o privire împărțită, egoistă, invidioasă. Ea nu poate recunoaște clar și limpede cerințele împărăției lui Dumnezeu sau ale vieții în lumea cea nouă dreaptă, care acum este aproape. Vederea ei neprecisă, dispusă la compromisuri cau-

¹⁸ Cum se poartă „ochiul rău“ față de cei săraci?

¹⁹ Pentru ce să nu primim mîncări alese religioase de la acela, a căror ochiu este rău; și cum a influențat ochiul rău pe unii cari sînt în via Domnului?

²⁰ Cum a luminat Isus într'o parabolă pe aceia, cari lucrează în via?

²¹ ²² Cum devine trupul din cauza ochiului rău plin de întunec?

zează, că ea este în întunecare despre aceste lucruri. Ea pipăiește încoace și încolo, când pe partea aceasta, când pe cealaltă și n'ajunge nicăieri pe cărarea luminii, și alunecă pe calea largă, care duce la nimicire. Ea poate că cugetă, că umblă în lumină, dar aceea, despre care crede, că este lumină, este de fapt întunecare, și ce „mare este întunericul!” din cauza părerii sale egoiste greșită.

VEDERE POTRIVITA.

²⁶ Ochiul „simplu” este acea capacitate, pe care trebuie să o cultivăm în viața naturală și, figurativ, și în viața spirituală sau în relațiunea noastră cu Dumnezeu. Înapoia acestui ochi trebuie să fie o inimă curată, care este devotată pe deplin lui Iehova Dumnezeu prin Christos Isus, iubește neîmpărțit împărăția Sa și caută să recunoască voința și scopul lui Dumnezeu, ca să lucreze în armonie deplină cu ele. În acest caz vedem lumina și lucrurile limpede și clar, pe cari le descopere Dumnezeu în timpul nostru în lumina micunată a acestei împărății. Aceasta umple trupul și mintea noastră cu lumina și pricepere. „Dacă ochiul tău este sănătos (aite trad.: simplu), tot trupul tău este plin de lumină. Așa că, dacă tot trupul tău este plin de lumină, tară să aibe vreo parte întunecată, va fi în totu plin de lumină, întocmai ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare”. (Luca 11 : 34-36). Ca urmare a capacității de vedere spirituală neîmpedată, care nu este vătămată prin dorința egoistă după lucrurile acestei lumi, toate membrele corpului nostru, mâinile și picioarele, limba, umerii și capul etc. vor face lucrările luminii. Niciun corp umplut cu lumină dealtfel nu va rămâne nevăzut în întunericul, care înconjoară pe alții. Dacă posedăm prin urmare lumina să nu o închidem înlauntru nostru. Aceea, ce ne-a luminat pe noi prin capacitatea vederii spirituale a ochilor noștri ai priceperii, trebuie să o întrebuițăm ca o lampă spre bincuvântarea tuturor, cari sunt în întunecare. „Nimeni n'aprinde o lumină, ca s'o pună într'un loc ascuns sau sub bană; ci o pune într'un sfesnic, pentru ca cei ce intră, să vadă lumina” (Luca 11 : 33). Pentruca ochii noștri să fie îndrumători ai luminii, trebuie să-i ținem deschiși și să-i întrebuițăm; căci ei sunt lumina vieții.

²⁴ Pentru a putea vedea bine spiritualicește, trebuie să mâncăm din hrană bună, care nutrește inima și mintea noastră. Aceasta este asemănător ca mai demult la Ionatan în focul luptei. Pentrucă i-a lipsit hrana, a fost istovit și aproape de slăbire. Când a mâncat puțină miere, pe care a găsit-o pe drum, a zis : „Vedeți, vă rog, cum mi s'au luminat ochii, pentrucă am găstat puțin din mierea aceasta!” (1 Sam. 14 : 27—29). Ochiu săi s'au luminat ca să continue urmărirea dușmanilor Domnului cu o privire și mai clară. Pentru vederea rituală de hrană luminătoare, pe care Domnul ni-o dă prin Biblie și prin organizația Sa teocratică în Christos Isus. Țineți-vă privirea ținută asupra acestei hrane! Nu vă lăsați ochii voștri să se abată cu dor la bucatele ademenitoare, pe dirafară, atrăgătoare, cari sunt oferite de către religia organizată și de către asociații ei comerciale și politici, și aceasta pe terenul propăgandei, tradițiilor și a culturii, cari toate turbură vederea noastră limpede și dau în loc de lumină întunecare.

²⁵ Noi trăim în timpul Laodicea al bisericii creștine. Deci dacă persoane, cari se pretind a fi creștini, au suferit pagubă în priceperea lor a voinței și scopului lui Dumnezeu și s'au lăsat orbiți de lucrurile egoiste ale aceste lumi, trebuie să se roage prin Christos lui Dumnezeu, ca să primească spiritul Său, care este ca o alifie vindecătoare de ochi. Către aceștia zice Christos Isus : „Te sfătuiesc să cumperi dela Mine, doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustiu și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de răvnă dar, și pocăiește-te!”. (Apoc. 3 : 18, 19). Cite se pocăiește la musturarea iubitoare a Domnului și se întoarce dela lucrurile orbitoare ale acestei lumi, acela să-și îndrepte atențiunea serioasă asupra Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu. Prin studiul și aplicarea aceluia primim din spiritul lui Dumnezeu. Fă-te cunoscut cu poruncile și nărurările, pe care le-a dat Dumnezeu în acest timp al întunericului lumii pentru poporul Său! La direcția privirii tale și capacitatea de deosebire să corespundă orânduiri Sale de încredere! Atunci vei recunoaște adevărul. „Orânduine Domnului sunt fără prihană, și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii”. — Ps. 19 : 8.

²⁶ La început poate că nu vei vedea prea mult sau nu vei avea cea mai bună înțelegere a celor văzute. Aceasta însă să nu te descurajeze și nici să nu te ducă la presupunere, că Domnul nu poate face și în cazul tău ceea ce minune, pe care a făcut-o literalmente la atâția orbi, când a fost pe pământ. Este ca și la un copil mic la naștere. Copilașul are de fapt ochi în cap, cari sunt gata pentru funcție, dar micuțul se ajutorat nu știe să-i întrebuițeze la început. El vine în lume care-i este cu totul străină și pe care n'a văzut-o niciodată. Lumina cade în ochii săi. Dela diferitele obiecte, cari sunt în cercul vederii sale, răzbat în mică cad în ochii deschiși de curând, dar totuși nu recunoaște încă nimic. Nu vede nimic cunoscut și nu dă atențiune niciunui lucru, pentrucă toate nu au încă nici un înțeles pentru micuț. De aceea nu vede, pentrucă nu cuprinde nimic separat. Totuși privește mai departe în jurul său, și după un timp apar tot mereu aceleași pete de colorii, aceleași forme și figuri în careul său de vedere. El devine familiar cu ele; ele capătă un înțeles pentru copilul care crește, și începe să le priceapă, pentrucă se uită la ele, le recunoaște și-și îndreaptă ochiul asupra lor. Prin înfățișarea lor deosebită, forma lor și aspectul lor au făcut impresie asupra minții sale, și copilul își amintește de ele și acum le poate recunoaște când le vede. Așa devine el tot mai familiar cu lumea, mediul său inconjurător.

²⁷ Același lucru se referă la cineva, care este încă un copil în ceea ce privește cunoștința „adevărului prezent” al lui Dumnezeu. Mai întâi totul este pentru el teren necunoscut, și el nu poate vedea decât puțin din ceea ce i se descopere la început. Dar dacă are inimă sinceră, care caută să câștige cunoștință și caută să rețină ceea ce a învățat, atunci va privi mai departe în folie Cuvântului divin precum și în activitatea organizațiunii sale teocratice, și astfel va deveni mai familiar cu ea. (Marcu 8 : 17, 18, 21). Dacă își aduce bine aminte

²⁵ Cum aplicăm la noi doftoria vindecătoare pentru ochi a Domnului?

²⁶ In ce chip primește trupul dela ochiul „simplu” lumina deplină?

²⁶ ²⁷ a) Pentruce aceia, cari la cunoștință sunt copilași, să nu fie descurajați, dacă la început nu vad așa de mult?
b) Ce să facă mai departe?

²⁴ Ce legătură este între hrană și vedere bună spirituală?

de lucruri și se deprinde bine cu ele crește în capacitatea de observare, adică în capacitatea de a scoate afară diferite lucruri și să le deosebească de celelalte și să descopere amănuntele și semnele distinctive. Domnul îi ascultă rugăciunea: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!”. — Ps. 119: 18.

²⁶ Marele „Tată al luminilor” are un interes la ochii creaturii, care-și îndreaptă privirea asupra Cuvântului Său, pentru că are dorința și voința ca să-l înțeleagă. Pe aceștia îi binecuvintează. „Ochi” fericiți nu sunt aceia, cari aruncă Cuvântului Său și organizațiunii Sale ocazional sau din întâmplare o privire generală, ca dintr-o privire sau din câteva puține priviri de acestea să cuprindă repede întreg cuprinsul Cuvântului lui Dumnezeu și astfel să-și cruțe timp pentru alte lucruri de fel egoist. Noi nu voim să privim țintă Cuvântul Său și organizația Sa cu o privire religioasă, ca să vedem lucrurile din punctul de vedere religios. Ce se întâmplă dacă hoibăm ochii noștri naturali la ceva? O astfel de privire fixă face ochiul nemișcat și vederea o obosală mare. Ea paralizază și capacitatea de observare și elasticitatea vederii, așa că nu se câștigă nici-o impresie individuală clară, care s'ar imprima accentuat în memorie. Chipul spiritual devine confuz, nedeslușit, fără efect, și privirea fixă continuă poate conduce la hipnotism de sine adormitor, în loc ca, în urma capacității noastre de vedere, să îndemne la activitate energetică.

²⁹ „Ochii” fericiți nu sunt aceia, cari au o privire înțepentă, religioasă ca și omul care privește la ceva, dar cugetă la alte lucruri. „Ochii” fericiți sunt cei veghetori, mișcători, cercetători, cari nu caută să cuprindă întreg câmpul privirii cu o privire fixă, care ține mult, ci cari își îndreaptă atențiunea asupra amănunțelor și merg de la un amănunt la altul, ca să prindă tot chipul. Ei nu văd totul într-o clipă. Incelul cu incetul, dar mereu înaintând, încotmai ca raza catodică pipăitoare a unui ochiu de privit în depărtare, își cercetează ei câmpul de privire. O astfel de rază înaintază pe suprafața imaginii punct după punct, rând după rând, ca să prindă deosebit fiecare amănunt și să-l transmită emisiunii de vedere la depărtare. Apoi emisiunea o trimite receptorului de televiziune (vedere la distanță) a cărui proiector o aruncă în cadrele imaginii aparatului de televiziune unde o pot prinde ochii omenești. Așa este construit întreg chipul în toate trăsăturile sale individuale și toate amănuntele sale sunt recunoscute clar, sunt aduse și compuse laolaltă în adevărata legătură una cu alta.

³⁰ Tot așa stă lucrul cu cineva, care caută lucrurile binecuvântate, pe care are a ni le arăta Dumnezeu în această zi. Întreg acest stadiu amănunțit cere timp și exercițiu, dar ce răsplată binecuvântată în formă de rezultate! Ceea ce este recunoscut în felul acesta, deviază tare dela chipul pe care ni l-a zugrăvit religia. Cei cu cugetare cinstită, cari iubesc adevărul, nu se vor poticni de vederea clară. Să nu facem ca farisei și cărturarii religioși, cari au venit la Isus și L-au rugat să le dea un semn deosebit, pentru că să poată crede,

²⁸ Pentru ce să nu privim cu privirea fixă asupra Cuvântului și organizațiunii lui Dumnezeu?

²⁹ Cum priveș ochii binecuvântați sau „fericiți” câmpul de privire?

³⁰ a) Ce cere și cauzează un astfel de studiu amănunțit?
b) Pentru ce doresc religioștii să vadă un semn deosebit?

că El este Mesia. Ei au posedat Cuvântul scris al lui Dumnezeu cu profețiile Sale; și dacă și-ar fi îndreptat atențiunea asupra lor și le-ar fi studiat, atunci ar fi văzut împlinirea profeției în aceea, ce a învățat și a făcut Isus. Din acestea a reeșit clar, că a fost trimis de Dumnezeu. Acei religioniști n'au voit să vină la această concluziune. căci aceasta ar fi cerut dela ei să primească pe Isus. Pentru că n'au voit să creadă, au dorit și alte dovezi, și așa au cerut un semn. Dacă ar fi fost sinceri ar fi avut dovezi destule; dar ei au fost fățărnici. Ei n'au putut să creadă, ceea ce au văzut, căci atunci ar fi trebuit să lase propriile lor idei egoiste și să renunțe la avantajile lumaști, de cari s'au bucurat. Ei n'au dorit să fie văzători, ci au voit mai bine să rămână orbi. Prin aceasta au pierdut o mare binecuvântare.

³¹ Oamenii cu cugetare cinstită, cari caută lumina, nu se împotrivesc la aceea, ca să ajungă eventual la concluziuni, împotriva cărora conducătorii religioși fac obiecțiuni, deși în mod vădit sunt învățăturile Cuvântului divin. Dacă oamenii sinceri înțeleg just adevărul divin în toate amănuntele sale frumoase, atunci se miră și se bucură și laudă pe Domnul. În limbă biblică clasică exclamă: „Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri”. (Ps. 118:23). Cei cu prejudecată religioasă au ochi slabi, turburi. Pentru că sunt orbi și incapabili să recunoască adevărul îndărătul evenimentelor, cari pășesc clar înainte, ei nu le face nici-o impresie. Intrucât evenimentele împing la lumină orbii lor religioasă și prejudecățile lor, ei se simt înjosiți și dați pe față. Ei sunt ofenșați și voiesc să ofenseze și pe aceia, cari urmează lumina. — Marcu 12: 10-12.

INTREBUNȚARE JUSTĂ

³² Pentru ochii, cari au fost șolați, să examineze stările și evenimentele zilelor noastre conform Sfintei Scripturi, aceea, ce se vede astăzi, este într'adevăr minunat. Multele amănunte pe scena mondială de astăzi dovedesc toate laolaltă, că noi am ajuns la sfârșitul acestei lumi, și că împărăția vecinică a lui Iehova sub Christosul Său a fost întemeiată în ceruri. Acest semn din zilele noastre va fi descoperit tot mai clar ochilor noștri ca și lumina lumii noi, care devine tot mai clară. Despre acest timp dela 1914 d. Chr. zice profetul Isaia: „Ochii tăi vor vedea pe împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei. Inima ta își va aduce aminte de groaza trecută și va zice: Unde este logofățul (prețuitorul la ridicarea tributului)? Unde este vistiernicul (care a cercetat greutatea banilor plățiți)?... Atunci nu vei mai vedea pe poporul acela îndrăzneț (pe acele creaturi obraznice înăuntrul organizațiunii lui Dumnezeu).. Căci Domnul (Cel Vecinic, Moffat) este Judecătorul nostru. Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este împăratul nostru: El ne mântuește!” — Isa. 33: 17-19, 22.

³³ Rămășița credincioasă creștină de astăzi și tovarășii ei de bine văd acuma împărăția Dumnezeului vecinic. Ei au fost mântuiți din robia organizației mon-

³¹ Cum se poartă — în contradicere cu religioniștii — cei sinceri față de aceea, ce văd?

³² Cum examinează ochii noștri scena mondială, și ce vedem?

³³ Pentru ce văd acuma ochii orbi din negură și întunecare?

diale a lui SaŃan, din apăsarea ei și din religia ei orbire. Ei sunt aceia spre cari arată pe mai departe profetia lui Isaia. „In ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții și ochii orbilor, izbăviți de negură și întunec, vor vedea. Cei norociți se vor bucura tot mai mult în Domnul, și săracii se vor veseli de Sfântul lui Israel. Căci asupritorul nu va mai fi“. Acesta este cazul, pentru că Eliberatorul, servul ales al lui Iehova, Christos Isus, domnește acum, ca „să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prisoare pe cei ce locuiesc în întunec“. — Isa. 29 : 18-20 ; 42 : 1, 7.

³⁴ Când ucenicii lui Isus s'au întors dela o campanie de serviciu, în care au propovăduit împărăția lui Dumnezeu, maestrul lor le-a zis : „Ferice de ochii cari văd lucrurile, pe cari le vedeți voi ! Căci vă spun că mulți prooroci și împărați au voit să vadă ce vedeți voi, și n'au văzut, să audă ce auziți voi, și n'au auzit“. (Luca 10 : 23, 24). Acuma, în acest secol al douăzecilea, cuvintele lui Isus sunt și mai potrivite pentru noi. Noi vedem lucruri, pe cari nu le-au văzut regii și profetii, și nici primii ucenici ai lui Isus. O mie de ani înainte de Christos a zis Regele David : „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, care mi-a dat astăzi un urmaș pe scaunul meu de domnie, și mi-a îngăduit să-l văd !“ Aceasta s'a întâmplat când urmașul lui David, prea iubitul său fiu Solomon, a ajuns pe tron spre a fi domnitor a împărăției-chip a lui Iehova în Izrael. (1 Regi 1 : 48). Mai târziu, la începutul „erei creștine“, bătrânul Simeon a luat în templul din Ierusalim un copilăș în brațe și „a binecuvântat pe Dumnezeu, și a zis : Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze namurile, și slava poporului Tău Israel“. Copilul, pentru care a lăudat Simeon pe Dumnezeu, a fost copilășul de patruzeci de zile, Isus. Prin capacitatea de cunoștință a credinței, Simion a văzut în Isus Regele mesianic promis, în care vor fi binecuvântate toate națiunile și semințiile pământului. (Luca 2 : 25-32). Ucenicii credincioși au recunoscut cu treizeci de ani mai târziu pe Isus ca pe același Rege promis, care atunci a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu și acum a adus dovada deplină, că a purtat cu drept titlul împărăției Sale.

³⁵ Toți bărbații amintiți mai sus s'au bucurat de binecuvântarea, de a observa pașii lui Dumnezeu, cari înainteză, în întemeierea împărăției Sale de mult promisă, și ucenicii personali ai lui Isus au fost binecuvântați în mod deosebit. Ochii noștri sunt astăzi cu mult mai binecuvântați, mai fericiți decât ai lor, pentru că vedem, că stăpânirea regală a lui Iehova sub Christosul Său este întemeiată acum pe deplin în ceruri pentru totdeauna. În conformitate cu aceasta noi nu urmăm povești iscodite cu viclesug și nici o idee nebună, când anunțăm pretutindeni și între toate națiunile, că împărăția lui Dumnezeu a sosit și lucrează activ. Această veste prin Martirii lui Iehova se face în împlinirea cuvintelor profetice ale lui Isus despre sfârșitul lumii, pe cari le găsim în Matei 24 : 14. Noi ne bucurăm de lumina spirituală, care luminează acum ca urmare a împărăției lui Dumnezeu introdusă, stăpânită de Christos : „O privire prietenoasă înveselește inima, o veste bună întărește oasele“. (Prov. 15 : 30).

Creștinătatea, care este oarbă asemenea Ierusalimului de mai demult, când Regele a fost prezent pentru înțâia dată, adică în trup, nu poate observa sau înțelege lumina de astăzi și nu se bucură de ea. Membrii unși ai rămășiței moștenitorilor împărăției cerești pot însă. Dela ei se cere astăzi, ca să aibă puteri de văzut ca să primească lumina și să servească harnic pe Dumnezeu în această lumină. Prin aceasta scapă de nimicirea împreună cu creștinătatea în războiul Armagedonului, în care o conduc conducătorii ei orbi, deși pipăind, dar totuși cu siguranță. — Luca 19 : 41-44.

³⁶ Rămășița urcă și de asemenea toți oamenii de bine, cari speră să primească viața vecinică în lumea nouă apropiată a dreptății, trebuie să-și păzească cu mare zel „ochii lor ai înțelegerii“ și să fie cu cea mai mare băgare de seamă în privința lor. Ei nu trebuie să permită, ca să scadă în puterea și preciziunea vederii, și nu-i permis ca să cadă iarăș în orbia lumii. Ei trebuie să fie întăriți încontinuu, pentru că strălucirea crescândă a luminii de astăzi din Cuvântul lui Dumnezeu să nu-i obosească sau să-i rănească. Ei să nu permită, ca ochii lor să devină turburi și oboșiți, ci trebuie să-i întrebunțeze încontinuu în armonie cu instrucțiunile foarte bune pentru arta vederii spirituale.

³⁷ La aceste instrucțiuni aparțin următoarele : „Învățătorii tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi. Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice : Iată drumul, mergeți pe el ! când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga“. (Isa. 30 : 20, 21). Iehova este învățătorul nostru atotînțelept și izvorul a toată lumina, și privirea noastră să rămână îndreptată statornic asupra lui, pentru că dorim să învățăm. Dela această atitudine nu trebuie să ne îndepărtăm, ci trebuie să imităm pilda lui Isus, privind totdeauna la Dumnezeu pentru îndrumare și învățătură. În felul acesta vom fi oprți să ne adresăm la multele organizațiuni ale religiei pentru luminare și învățătură, printre cari ne găsim astăzi. Noi trebuie să fim cu luare aminte la instrucțiunile, pe care ni le trimite Iehova prin Cuvântul Său care se desfășoară și organizațiunea Sa teocratică. Noi trebuie să ne asemănăm slujilor, cari sunt cu luare aminte la mișcarea mâinii stăpânului lor, ca să observe voința sa ; și nicideată nu vom îndrăzni să oboșim în aceasta : „La Tine îmi ridic ochii, la Tine, care locuiești în ceruri. Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor, și ochii roabei la mâna stăpânei ei, așa se uită ochii noștri la Domnul, Dumnezeul nostru“. Și prin faptul că ascultăm de aceea, ce ne face cunoscut prin mâna Sa a puterii ca Voința Sa, nu ne batem capul cu disprețul și batjocura, pe cari le aruncă asupra noastră creștinătatea și alți religioși, pentru că ascultăm de Iehova Dumnezeu mai mult decât de oameni. Eliberarea noastră este aproape ! — Ps. 123 : 1-4.

³⁸ Dumnezeu. Domnul, ne-a prescris o cale dreaptă, care conduce direct în lumea nouă dreaptă a vieții vecinice, și prin Cuvântul lui Dumnezeu, Regele Christos Isus, aruncă lumina divină asupra acestei căi. Lumea nouă, făcută de înțelepciunea și puterea perfectă a lui Dumnezeu și stăpânită de Regele Său, este înaintea noastră. Să nu ne uităm înapoi ! Să nu ne uităm nici

³⁶ Cum să ne tratăm acum ochii noștri spirituali și cum să ne îngrijim de ei ?

³⁷ Cum să primim conform lui Isaia 30:20 și Psalmul 123?

³⁸ În ce direcție și spre ce trebuie să fie îndreptat ochiul nostru statornic ?

^{34, 35} a) Pentru ce este mai „ferice“ de ochii noștri decât de cei ai regilor, profetilor și ucenicilor din timpul vechi ?

b) Cum scapăm de nimicirea creștinătății ?

la dreapta nici la stânga cu ceva dorință egoistă! Putem să alunecăm. Nu degeaba avem ochii înaintea în cap: „Ochii tăi să privească drept, și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Căderea pe care mergi să fie nededă, și toate căile tale să fie hotărâte: nu te abate nici la dreapta nici la stânga, și depărtează-ți piciorul de rău”. (Prov. 4 : 23-27). Dacă piciorarele sunt jefuite de călăuzirea și conducerea prin ochi, atunci conduc sau alunecă în rău.

³⁹ Pentru noi este de mare valoare, dacă ne îndreptăm privirea asupra căii, care este înaintea noastră și asupra sfârșitului ei, asupra premiului ei binecuvântat, care este destinat tuturor, cari rabdă până la sfârșit și nu se abat din cale. Apostolul Pavel a știut aceasta. Când a fost deci aproape de sfârșitul căii sale în această lume rea, a zis cu hotărâre rezdruncinată, de a face ultimele eforturi, cuvintele: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Christos Isus. Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, cari surtem desăvârșiți”. (Filip. 3 : 13-15). Aceea, ce vedem la sfârșitul căii, ne îndeamnă să mergem înainte. Ne cunoaște puterea prin bucuria, pe care ne-o inspiră, o bucurie, care nu lasă să ni se pară calea, care mai trebuie parcursă, atât de grea sau așa de lungă. În felul acesta Isus și-a terminat cu succes calea. Sa grea, de aceea ni s'a scris: „Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. (Evr. 12 : 1, 2). Dacă privim la El, ca la acela, care ne școalează și ne dă exemplul, și fixează pentru noi iuteala în alergarea obosită, care este încă înaintea noastră, atunci vom termina alergarea cu succes și vom intra cu totul în bucuria, pe care o căutăm cu privirea atât de statornic.

⁴⁰ În timp ce ne grăbim pe singura cale dreaptă,

³⁹ Ce valoare are, că ne îndreptăm privirile drept înainte cum ne este arătat de către Pavel și Christos Isus?

⁴⁰ În ce chip ne-a arătat Isus, cum să privim la săracii de astăzi?

privim mărinimos la poporul sărac, care șade în hătu-nerec și înfometează după lumina adevărului împărăției. Când ne mișcăm printre acești oameni, este bine să ne aducem aminte de cuvintele: „Omul milostiv va fi binecuvântat, pentru că dă săracului din pâinea lui”. (Prov. 22 : 9). Personal nu avem multă pâine materială pentru a o împărți, dar posedăm o bogăție de hrană spirituală din Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost făcută de înțeles pentru inima și mintea noastră. În timp ce există această foamă mondială după adevăr, acesta nu este un timp pentru un ochiu rău-acioc, care ar invid a pe cineva pentru că primește „hrana la timp” a lui Dumnezeu. Din cauza căii egoiste, interesate a preoților creștinătății, oamenii flămânzesc și rabdă de foamă și pier, fără ca să primească o vedenie sau o cunoștință, că împărăția lui Dumnezeu a salvării a sosit. Conducătorul nostru Christos Isus a privit cu milă la poporul neglijat spiritualicește, și câteodată l-a hrănit cu hrana naturală, dar din principiu și regulat cu pâinea din cer. El nu și-a întors față de oameni, pentru că să nu fie neliniștit prin vederea stării lor. El a luat cunoștință de starea lor săracă și s'a purtat bine cu ei, de pe fețele lor am citit hotărârea, de a propocea a câștigat și afară de aceasta va fi laudat de mulțimi nemămurate. Va fi cum este spus în Proverbe: „Cine dă săracului, nu duce lipsă, dar cine închide ochii, este încărcat cu biesteme”. — Prov. 28 : 27.

⁴¹ Prin faptul că urmăm astăzi calea bună, pe care a ales-o Măscăul nostru față de săraci, și le împărțim din pâinea, prin care am fost atât de bine hrăniți și nutriți, vom arăta, că noi nu disprețuim pe Creatorul lor, pe Iehova Dumnezeu; și afară de binecuvântările din partea săracilor, cărora le servim cu hrană, vom primi cu siguranță și binecuvântarea Sa. Prin această hrană ochii lor vor fi luminați, și ei vor putea recunoaște împărăția lui Dumnezeu și prezența Regelui Său în putere. „După cum este scris: „Acelea, cărora nu li se propovăduise despre El, El vor vedea, și cei ce n'au luminateze lumina înaintea oamenilor, pentru că ei să vadă și ochii lor să fie fericiți!

Watchtower din 1 August 1947

⁴¹ Cum putem contribui la aceea, ca ochii oamenilor să fie fericiți?

Pacea teocratică pătrunde până în India cea răscolită

PROGRAMUL circulației aeriene a lăsat numai puțin timp vizitei președintelui lui Watchtower Society, N. H. Krorr, și secretarului său, M. G. Henschel, în Rangun, Birmania. Șederea de două zile s'a terminat Lum în 14 Aprilie, și devreme în acea dimineață călătorii noștri în lumea întreagă s'au găsit pe calea lor prin oraș spre stațiunea finală a circulației aeriene în hotelul Strand. Noi îi însoțim. În timp ce raportul lor merge mai departe și ne conduce în India cea răscolită.

Ne-am bucurat, că plecarea de data aceasta a căzut pentru dimineața devreme, că așa am fost mai curând în picioare decât udători cu apă religioși, cari cu o zi mai înainte, în ziua începerii serbării apei, ne-au stropit cu apă. Această serbare este o serbare religioasă a anului nou a budistilor, cu care ocazie se stropesc unii pe alții cu apă în cugetul, că-și spală reciproc păcatele.

(În ziarele din India am citit mai târziu, că în decursul serbării apei în Rangun două persoane au fost omorâte și două au fost rănite în mod serios). Autobusul iarăși ne-a condus la șantier și barca cu motor la hidroaviozului care aștepta. Nu păsem mult și am fost în aer — direcția Calcuta! Pe coasta Birmaniei, pe marginea golfului bengalez, se află o țară cu crăpături. Singurul punct, pe care l-am putut recunoaște pe drum, a fost insula Cheduba, care după cum ne-a arătat pilotul nostru în decursul călătoriei noastre a fost direct sub noi. Un timp n'am putut vedea decât apă golfului bengalez dar după aceea a urmat acel ținut al Indiei, care este cunoscut ca gura Gange-lui. Aici am văzut, cum prin lucrarea minunată a naturii s'a dezvoltat delta cea mare, prin faptul că fluviul Gange a adus în jos mult din terenul roditor al Indiei și l-a depozitat sub formă de insule de-a-lungul golfului. Ce insule verzi erau a-

colo! Noi am sburat peste acest ținut întins, apoi am schimbat direcțiunea în spre interiorul țării și am aterizat în fine la râul Hugli lângă Calcuta.

Când am fost deasupra orașului Calcuta, am observat o mulțime de lacuri cari, după acum am aflat mai târziu, sunt întrebunțate de populațiune pentru scăldat. De-a-lungul râului erau multe temple de a locuitorilor din Indistan, a căror trepte late conduc în jos în râu, într'un afluent al Gangelui. Aparține la părerea de credință a locuitorilor din Indistan, că trebuie să se spele zilnic la astfel de temple, și unii s'au scăldat tocmai în apropierea locului de aterizare a hidroavionului. Calcuta este un oraș cu multă umezeală, îi s'a spus că oriunde poți săpa trei metri adânc și poți găsi multă apă.

Frații ne-au așteptat pe malul râului, și am fost fericiți de a găsi atâția acolo. Ei ne-au rapotat despre îngrijirile pentru adunarea de seară și conferința publică, care se va ținea Miercuri seara în pavilionul I.T.F. din mijlocul parcului, care este cunoscut ca Esplanade Maidan. Frații n'au avut prea mare încredere în ceea ce privește succesul conferinței publice, pentru că numai decurând au avut loc multe răscoale în Calcuta și după aceea a fost interzisă ieșirea din casă în diferite părți ale orașului. În anumite cartiere a existat o interdicere de a ieși în oraș pentru 32 de ore, ceea ce a însemnat că în decurs de 32 de ore nimeni n'a avut voie să părăsească casa sau să intre într'o casă. În felul acesta încearcă poliția să liniștească spiritul de luptă al locuitorilor din Indistan și al Musulmanilor. Așa a' trebuit să așteptăm și să vedem, cum se va desfășura totul.

Am călătorit în autobusul circulației aeriene în centrul orașului. Câte istorii am auzit despre India, și acum a sosit ocazia să vedem această țară mare cu ochii proprii! Locul de aterizare s'a aflat la o depărtare mare de orașul propriuzis, și o călătorie destul de lungă ne-a condus peste străzi principale și secundare. Imbrăcămintea oamenilor ne-a captivat mai întâi. Ea este altfel decât în alte ținuturi ale pământului. Cei mai mulți bărbați poartă acolo chotis, și acestea nu par a fi altceva decât vreo doi metri de pânză, care este înfășurată în jurul șoldurilor și este prinsă la brâu. Mulți purtau pugris pestrițe pe cap, asemănătoare cu turban; de pe acestea se vede la ce popor aparțin. În unele ținuturi se vede mai mult fesul. A fost interesant de a vedea pe locuitorii bine îmbrăcați ai Indistanului, cari purtau cămăși, cum se obișnuiește în lumea apuseană, dar cari lasă să atârne afară colțurile lungi ale cămășii. Femeile purtau sariș (șaluri) în culori vii și rânduri întregi de brățări argintate sau aurite, la brațe și la picioare. Unele femei purtau verigi în urechi și nas, altele pietre de podoabă la nări. Unele femei și-au pus bhurkas sau voaluri, prin cari și-au acoperit în întregime fața. Între locuitorii Indistanului domnește obiceiul religios, să-și picteze pe frunte o pată mică colorată, și aceasta se vede acolo în general la bărbați și femei. Unii dintre locuitorii mai săraci ai Indiei să înfășoară în pânze sărăcăcioase pentru coapse, cum sunt purtate de Mahatma Gandhi și au devenit atât de cunoscute în toată lumea. În timpul sederii noastre în India, am aflat că fiecare națiune și fiecare popor se îmbracă altfel, și așa este totdeauna ușor de a constata la care națiune și la care credință aparține cineva. Sfânta Scriptură întrebuintează haina ca un simbol al facerii de cunoscut, și aici în India și în Orient am fost martori, ce potrivit este aceasta.

Pe drum am văzut prăvălii, cari nu ne păreau deloc atrăgătoare. Am mai văzut câțiva oameni cari ședeau pe stradă și scuipau. Mirosurile, cari pătrundeau în nările noastre, erau în unele cartiere pur și simplu îngrozitoare! Totul părea în urma căldurii groaznice a fi și mai scârboș. Nici nu-i da mirare, dacă numai în Calcuta mor zilnic din cauza holerii douăzeci-până la douăzeci și cinci de oameni.

Apoi am văzut prima noastră vacă mergând în trap pe trotuar! Ea părea că are dreptul de drum, și toți oamenii i-au lăsat libertate deplină. După aceea am văzut mai multe vaci și tauri sfinți, ceea ce pentru noi a însemnat ceva cu totul nou. Noi am fost obișnuiți să vedem vaci în pășune, în curte sau în grajd, dar că vin pe străzile principale ale unui oraș de patru milioane de locuitori și-și pot lua ceva verdeată dintr'o prăvălie de-a-lungul străzii, și dacă sunt alungate, merg la altă prăvălie sau mănâncă ceva de pe un trotuar, ce a căzu' de-a cineva, aceasta este totuși foarte deosebit de toate ce am văzut în alte țări vizitate! Acestea au fost așa dar animale „sfințe”.

Ici colo și-dea pe vine un coafor pe trotuar. Clienții trebuiau să șadă înaintea lui, ca să-i radă sau să-i tundă și o cealță de oameni stătea și se uita. Lângă el se vede poate un om, care-și oferă zarzavaturile într'o corfă mică spre cumpărare. Un alt om care șade pe trotuar vinde aune prăjite, iar altul felii de fructe, a căror mâncare, după cum se spune, este o cauză a holeriei. Oamenii se pare că-și pot deschide prăvăliile, oriunde voiesc. Oamenii foarte ocupați desculți aleargă dintr'un loc într'altul, și bărbați și femei poartă sarcini grele pe cap. Carșetorii sunt cu droaia.

Autobusul nostru își are greutatele sale ca să peste un pod mare. Motorul se oprește. Șoferul ... nește din nou. Se oprește. În fine se porcește din nou, și apoi autobusul scuipă și se scarpină în salturi peste pod până la un bloc de case, ca acolo — să se oprească ca un țap. Imoportorul dela calea aeriană merge într'o mică prăvălie ca să telefoneze. În curând suntem informați, că din cauza panelor la motor va veni după noi un alt autobus cam peste douăzeci de minute. Oamenii stăteau în jur și se uitau la strălucii din autobus și se întrebau oare ce-o fi cu mașina. Noi avem sentimentul, că noi le păream lor tot așa de străini ca și ei nouă la prima noastră vizită în India. Tot mai fierbinte și mai fierbinte devenea așteptarea în autobus. Cam după o jumătate de oră a sosit vehiculul salvator. Bagajul a fost dus acolo, și călătorii s'au urcat în celalt autobus, și în curând am fost din nou pe drum spre stațiunea noastră de destinație.

Frații, cari ne-au întâlnit pe aerodrom, s'au cam îngrijorat, că oare ce ni s'a întâmplat, și ne așteptau în hotel. Explicațiile noastre i-au liniștit. Îndată am fost instalați și am fost gata pentru afacerile noastre. O adunare cu frații în sala împărăției a fost fixată pentru ora cinci în acea seară, și astfel am început la ora 4.30 să ne socotim, oare cum să ajungem acolo. Toate tramvaiele și autobusele au făcut grevă timp de mai multe luni, și nu se putea lua decât taxi. Dacă am fi închiriat unul din acele gharri-taxi la cari sunt înhămați cai, de cari se servesc atât de mult în India, atunci n'am fi putut ajunge niciodată la timp. Hotelul nostru era în cartierul locuitorilor din Indistan, și șoferii erau prin urmare toți locuitorii din Indistan, cei mai mulți erau Sikhs. A face o afacere, bine înțe-

les i-ar fi interesat; dar când le spuneam adresa, arătau mare frică. Ei nu voiau să ne conducă acolo, pentru că era un cartier al Musulmanilor, unde de curând s'au făcut atâtea răskoale și crime. În fine am găsit un om, care a voit să ne ducă cea mai mare parte a drumului, atât de departe, cât s'a simțit sigur. Deci am luat, împreună cu servul grupei, taxi-ul până la un colț de stradă, care a fost cam la o distanță de șase blocuri de case dela sala împărăției. Acolo ne-am dat jos și am mers pe jos pe strada strămtă a cartierului Musulmanilor. La unul din colțurile străzilor era întâmplător un târg de carne, și aici părea că este vorba de aceea, că cine va primi carnea: oamenii sau ciorile, uli și vuțuri, cari pânneau în apropiere și se aruncau asupra oricărei bucăți de hrană, pe care o puteau cumva apuca. Cerul și clădirile de jur împrejur erau pline cu astfel de păsări. De fapt, oriunde am fost în India, am văzut direct în interiorul orașelor stoluri mari de ciori. Incontinuu fac găăgie. Așa s' de obraznice că zboară drept în mijlocul camerii. Este cunoscut, că vin în lăuntru și iau în cioc orice, ce stă scobod pe undeva și atrage ochiul, și zboară cu ele, chiar și ceasuri și bijuterii. La o întrunire în India ciorile totdeauna se uită în lăuntru în sală și croncănesc „cra, cra“).

În curând am ajuns în sala împărăției, și adunarea s'a ținut în prezența a 15 frați. Interzicerea de a ieși din casă publicată de poliție a oprit pe câțiva. La ora șapte a trebuit să încheiem, pentruca frații, cari locuiesc în cartiere, unde interzicerea ieșirii în oraș a intrat în vigoare la ora nouă. Să poată ajunge la timp acasă. A fost un prilej foarte scurt dar îmbucurător,

vorbi cu acești frați din Calcuta, să aflăm ceva despre problemele lor și să auzim despre experiențele lor în serviciul de companie. Le-am putut transmite salutarile iubitoare ale fraților lor din alte părți ale lumii și să le dăm sfat în lucruri spirituale. Grupa din Calcuta are o sală foarte frumoasă și depețit. Dacă există un loc răccros în Calcuta, atunci este sala aceasta, căci aici părea că bate incontinuu un vântuleț. Ceasul de închidere la ora șapte a venit prea repede, dar am știut, cum stăteau lucrurile în oraș, și de aceea a trebuit să plecăm. N'am putut găsi taxi direct la sala împărăției, și astfel am mers pe jos la o depărtare de mai multe blocuri, până când am găsit unul, care ne-a dus în hotel. Un bărbat cu o rișcă s'e oferit să ne ducă; dar noi n'am voit să căătorim toată noaptea și de aceea am preferat taxi. Pe drumul nostru către casă am văzut, că străzile în toate cartierele erau complect pustii; nu mulți oameni ieșeau seara în oraș, și totuși era numai ora 7.30.

Ziarele de dimineața au anunțat pentru Calcuta noi dificultăți între partidele Musulmanilor și ale locuitorilor din Industan precum și noi interziceri de ieșiri din casă pentru alte părți ale orașului. Ne-am întrebat, că oare cum va atinge aceasta aranjarea publică. O parte din Marți s'a petrecut cu aceea, că am căutat un local, unde să poată fi depozitate în viitor proviziuni mai mari de literatură, sau un loc, care ar fi potrivit ca birou de sucursală. Pentru după masă ne-am înțeles ca să avem convorbiri cu frații în sala împărăției spre a rezolva întrebări personale. În acea seară a avut loc a doua adunare cu frații, și au fost mai mulți ca în seara trecută, adică 28. Unii dintre noii intereseați s'au simțit mai siguri și nu s'au temut de opririle de ieșire. Ei au gândit, că este mai bine să vină la

adunare decât să rămână acasă. Am avut o seară foarte îmbucurătoare. Mulți frați au plecat după adunare numai la ora opt, pentrucă au pus întrebări și au cerut noi înțăriri despre diferite lucruri. Așa că nu și-au bătut tare capul cu interzicerea ieșirii și s'au gândit, că vor ajunge la timp acasă.

În ziua următoare a trebuit să aibă loc seara conferința publică în pavilionul I. T. F. în Esplanade Maidan. În acest parc se află statuia mare, albă a reginei Victoria. Prin mijlocul parcului merge un bulevard larg care este cunoscut ca Chowringhee. Atâtea-i de lat că în timpul războiului flota armatei americane a preluat parcul și a întrebuintat drumul ca loc de aterizare pentru avioane cu două motoare. Dar acum toate semnele războiului au dispărut din parc. O soră a zis, că acest parc este unul din „plămâni“ Calcutei. Ea a vrut să zică prin aceasta, că aici se capătă puțin aer, spre a putea respira în Calcuta. În această metropolă aerul este înăbuștor, fierbinte și închis. În acea seară a bătut însă un vânt țaricel, nu prea rece, ci plăcut pentru cei o sută de adunați, cari au auzit vorbind pe fratele Knorr. La sfârșit s'a arătat un interes bun, și s'au împărțit multe broșuri și s'au notat numele acelor, cari au dorit să pună noi întrebări. Aceasta a fost ultima întâlnire, pe care am avut-o cu frații din Calcuta, și așa a trebuit să ne luăm adio, căci de dimineață în ziua următoare cei doi călători au trebuit să fie în drum spre Bombay.

În această dimineață ne-am sculat mai devreme decât maimuța, care-și are culcușul pe acoperișul clădirii din fața hotelului nostru și care a cerșit banane dela vecinii ei. Înainte de a răsări soarele am plecat într'un autobus prin cartierul de reședință din Calcuta, care se trezea încet, și am călătorit înafară spre aerodromul Dum-Dum. Linia aeriană „Air-India“ avea pregătit pentru noi un avion frumos DC-3 cu două motoare, și după o decolare bună era pe drum spre Bombay. Odată urcați în avion Stewardess-a (servanta) a mers dela pasager la pasager și le-a înmănat niște bilete mici. Ni s'a spus, că biletul trebuie dat ca schimb pentru dejun în Nagpur, singurul loc, unde ne-am oprit pe cale. Când am aterizat în Nagpur ni s'a părut ca și cum am trece pe lângă un cuptor de topit. Betonul a răsfrațit arșița, și scarele a ars pe capetele noastre. În timp ce mergeam spre casa mică, care era în afară de stațiunea fizală și în care s'au servit mesele. Am avut o oprire de aproximativ o jumătate de oră și am fost bucuroși când avionul ne-a dus mai departe spre Bombay. Până când călătoria a decurs netedă dar în curând am aflat, că un ciclon vulește peste Bombay. Cum va influența aceasta restul călătoriei noastre, noi n'am știut cu siguranță. În timp ce ne apropiam de Bombay am ajuns în nori grei, și fiecare a trebuit să se încingă cu cureaua și să șadă. Noi ne aflam deasupra Ghats-ului apusean (șiruri de munți și la o înălțime bună, dar totuși nu eram deasupra furtunei). Ultima jumătate de oră înainte de a ateriza pe aerodromul din Bombay, am trecut printr'o vreme rea vijelioasă, în care timp avionul a jucat ca o barcă pe marea furtunoasă. Pilotul nostru a realizat însă o aterizare bună, una mai bună decât în Nagpur, probabil pentrucă a procedat mai cu băgare de seamă din cauza furtunei.

Și acolo pe lespezile trepteilor clădirii aerodromului Santa Cruz stăteau mulți din frații noștri, cari se strănseseră pentru adunarea generală în Bombay. Numai eu

câteva zile mai înainte au sosit șase absolvenți ai Gileadului cu vaporul din America și erau prin urmare acolo. Primul lucru pe care l-au prins urechile călătorilor, când s'au dat jos din avion, a fost un puternic: "Hipp, hipp, hurra!" după fel adevărat britanic. A fost o bucurie de a întâlni pe acești absolvenți ai Gileadului ai clasei a opta precum și pe înlocuitorul servului de sucursală și pe ceilalți frați mulți din India.

Vântul sufla cu putere, și ploaia tare. Aici iarăși era vreme neobișnuită, pentru că în acest anotimp nu ploaia aproape niciodată în Bombay. Totuși am avut timp de trei zile ploaie continuă. Aceasta s'a dovedit ca o binecuvântare, pentru că a răcorit aerul și a făcut aceea, ce a fost în legătură cu adunarea poporului lui Dumnezeu, foarte plăcut. Călătoria în autobusul liniei aeriene a fost pentru noi foarte interesantă. Câțiva pasageri au primit șiroaie de ploaie, pentru că unele ferestre erau sparte. Noi am văzut însă ceva din orașul Bombay, și el ne-a făcut o impresie bună în comparație cu ceea ce am văzut în Calcuta. Bombay-ul este clădit pe o insulă, și de aceea acolo bate de obicei un curent de aer proaspăt dinspre Marea Arabică, care face viața mai plăcută. Pe lângă aceasta Bombay-ul ne-a părut a fi mai curat.

În Bethel (în biroul sucursalei) ni s'a rezervat loc, și ne-am bucurat de comunitatea cu cei doi membri ai familiei și a celor șase absolvenți ai Gileadului. A fost mult de vorbit odată despre călătoria, pe care au făcut-o Gileadiții, și după aceea au vorbit și ei să audă ceva despre călătoria noastră. Era tocmai seara pentru adunarea de serviciu a grupei Bombay, când își au și cursul de învățatură teocratică. Ca vizitatori n'am luat parte la aceasta. Ne-a interesat mai mult să ascultăm și să vedem, cum se fac lucrurile pe cealaltă parte a pământului (văzut din Brooklyn). Pe lângă aceasta ne-a procurat o ocazie să ne întâlnim cu mulți frați și cu primii vizitatori ai adunării generale.

În biroul sucursalei a fost mult de lucru, și a fost o bucurie, să examinăm problemele fraților în această țară. În timp ce lucram, au sunat toată ziua strigățele cerșetorilor și clacsonarea necontenită a taxi-urilor și autobuselor. O astfel de mulțime de oameni unduia pe străzi, că șoferii clacsonau încontinuu. În ceea ce privește cerșetorii, tocmai ședea unul pe trotuar vizavi de biroul sucursalei, cu picioarele încrucișate sub el. A venit la ora șapte dimineața acolo, și-a pus mâinile pe genunchi cu palmele în sus și a așezat o cutie mică înaintea sa. Era un om bătrân, dar părea că are mare putere de rezistență. El obișnuia să se plece înainte și să atingă cu fruntea mâna, care se odihnea pe genunchii săi, și după aceea să se îndrepte. El a făcut aceasta cam de douăzeci și cinci de ori pe minută, strigând de fiecare dată „Ram“ (un Dumnezeu al locuitorilor din Indistan). Noi am gândit, că după o bucată de vreme se va obosi, dar el a făcut-o încontinuu, toată ziua, până la ora nouă seara. Acestea au fost exercițiile cele mai stăruitoare de „plecare a trunchiului“ pe cari le-am privit vreodată. Cu siguranță aceasta a fost posibil numai prin puterea demonilor.

Cam la treizeci de metri mai departe pe stradă în jos se afla un „sfânt“ al locuitorilor din Indistan, care și-a urs bratele, picioarele, mâinile și fața cu gunoi „sfânt“. Pe lângă aceasta și-a dat cu culoare roșie și galbenă, prin ceea ce a arătat și mai urât și mai greșos. Și el a cerșit, și oamenii se opreau și vorbeau cu el,

și el le dădea „binecuvântarea“ sa. Ce s'a spus, nu știm. Și mai erau mulți alți cerșetori în tot orașul, oameni, cari fac aceasta ca profesiunea lor.

Vineri, Sâmbătă și majoritatea timpului Duminecii s'a consacrat lucrului din birou și afacerilor cu privire la călătorie. A trebuit să călătorim mult în oraș, și așa am putut vedea pe oameni împreună cu obiceiurile și datinile lor religioase. Remarcabil a fost numărul mare de bărbați pe străzi. Numai puține femei se vedeau făcând cumpărături sau umblând încoace și încolo, probabil o femeie la cincizeci de bărbați. Ni s'a spus, că majoritatea femeilor rămân acasă, și că numai femeii cultivate sau slujitoare merg pe străzi. În Bombay am văzut mai multe femei, cari își purtau fața înfășurată în voal, decât în Calcuta.

Duminecă după masă a fost întrebuințat timpul, ca să căutăm în oraș un loc nou pentru sucursală. După aceea ne-am dus în cartierul Dadar, unde are loc studiul regulat al Turnului de Veghere al fraților și unde a trebuit să aibă loc cuvântarea publică. Cuvântarea s'a ținut în curtea unei școli a hindușilor. La studiul Turnului de Veghere au fost prezenți 55, dintre aceștia destul de mulți pioneri și vizitatori ai adunării generale. La conferința publică au participat 75. A fost o aranjare bună. Noi am plecat acasă cu trenul și am euzit pe drum dela un polițist, că în Bombay au izbucnit răscoale după masă târziu așa că el a fost chemat pentru un serviciu special. Aceasta i-a produs o mică decepție suplimentorului servului de sucursală, C. S. Goodman, căci am voit să ținem o cuvântare publică, și el a sugerat, că cu siguranță se vor publica opriri de ieșire cari ar putea împiedeca aranjarea. În ziua următoare am aflat, că a fost proclamată o oprire de ieșire pentru timpul dela ora șapte seara până la ora șapte dimineața pentru o anumită parte a orașului. Aceasta a putut să împiedece pe câțiva oameni în acest cartier dela vizitarea aranjamentului public. Locul nostru de conferință nu s'a aflat însă în teritoriul interzicerii ieșirii, și noi am sperat, că nu vor izbucni noi turburări, prin cari oprirea ieșirii să fie întinsă și asupra altor teritorii.

Luni seara la ora 7.30, s'a convocat o adunare specială. Frațele Knorr a vorbit pionerilor despre Gilead (scala Bibliei a Societății, care se află în statul New York). Către pionerii credincioși ai Indiei s'a adresat invitarea să vină la Gilead, unde ar putea primi pentru serviciul de misiune în campanie școlară specială. Zece din ei au complotat formularele pentru anunțare. Ei de fapt sunt doritori să vină. Deja se aflau șase absolvenți ai Gileadului în mijlocul lor și ei au observat devotamentul lor față de Domnul. În grupa Bombay s'au iscat niste greutăți cu privire la excluderea câtorva frați din comunitatea adunării. Astfel la ora opt s'a adunat grupa Bombay, împreună cu frații excluși din comunitate și chestiunea aceasta s'a tratat. Frațele Knorr a vorbit despre „milă și iertare“. După aceea au fost explicate diferitele fapte în chestiune și s'au făcut propuneri cum să procedeze grupa mai departe. Se presupune, că în viitor între frații, cari servesc Domnului în Bombay și împrejurime va domni mai multă unitate decât până acuma. Frații, cari fuseseră excluși, au regretat modul lor de procedare și de aceea grada a fost rugată, ca să-i invite să se întoarcă în turmă. Aceasta s'a făcut prin aceea că cei adunați și-au retras rezoluția, prin care frații au fost excluși. După adunare frații s'au bucurat, că această întrunire spe-

cială a leșit spre folosul tuturor celor ce au luat parte. A fost o seară bogată în binecuvântare.

ADUNAREA GENERALĂ

Marti s'a început adunarea generală teocratică în Bombay. Frații au putut primi spre întrebuintă sala de conferințe a școlii pentru economie și sociologie în universitatea din Bombay. Aceasta este situată fermecător în centrul orașului. Programul s'a început Marti dimineața la ora nouă cu cuvântarea de bun-sosire a președintelui, Clarence Taylor, a unui frate din biroul sucursalei. O parte marcantă a programului de dimineață au fost experiențele, pe care le-au raportat cei șase absolvenți ai Gileadului din serviciul lor ca pioneri. A fost foarte interesant. Toți cei 114, cari au fost prezenți, s'au bucurat foarte mult de acest aranjament al primei zile. După cuvântarea de „botez”, pe care a ținut-o unul dintre Gileadiți, adunarea s'a încheiat la ora 4.45 după masă. Cuvântarea botezului a fost tradusă spre folosul celor nouă frați din grupă, cari vorbesc canarezește, în această limbă. Șase au fost botezați. După aceea frații au plecat ca să-si petreacă seara cu facerea de cunoscut a cuvântării publice, prin faptul că au împărțit foi volante și au purtat placate.

Pe drumul nostru către localul de adunare am întâlnit în dimineața următoare un om, care ducea apă. Ni s'a spus că aceasta este apă „sfântă” dintr'un izvor apropiat. Hindușii socotesc izvorul ca sfânt, și unii beau apa lui regulat. S'a raportat, că mai înainte cu câțiva vreme usui dintre cei ce nu pot fi atinși care a vrut să aibă apă, a scozit o găleată în fântână și și-a scos apă pentru sine. Aceasta ar fi „surcat” izvorul și s'a iscat un tumult; dar prin aceasta apa n'a devenit curată. Singurul lucru, pe care l-au putut face religioniștii, ca să facă apa iarăși „sfântă”, a fost lucrul următor: Ei au trebuit să ia șapte găleți pline de apă din dela tauri sfinți și să le arunce în apă. După aceea hindușii au putut bea din nou această apă „sfântă”, și să o întrebuințeze în scopuri sfinte. Se mai spune, că această fântână este una dintre cauzele principale ale holerei în Bombay. Apa obișnuită de băut a crasului este bună și curată și administrația orașului o îngrijește bine, dar anumiți religioniști mai bine n'ar voi să o bea; ei voiesc să aibă apa lor „sfântă”!

Ziua a doua a adunării generale s'a început la ora 8.30 dimineața, cu serviciu de campanie, împărțirea foilor volante și a'aiuri de informațiune cu placate mari. După cum s'a raportat, vestitorii pentru facerea de cunoscut dau peste greutatea, că oamenii voiesc să le șmugă din mână foile volante. Sufe de mâini se întind din mulțime către vestitori, dar cu siguranță mulți dintre ei nu știu să citească englezește sau vreo altă limbă. Ei doresc pur și simplu să primească ceva gratuit. Unii, cari au dus placate mari, au făcut experiența, că un proprietar de prăvălie și-a exprimat dorința, să i se pună în mica lui prăvălie cel puțin șase placate. Toti din bucurie acelea de casă au voit să aibă un astfel de placat și frații au trebuit să refuze pe câțiva pentru că n'aveau destule placate. După aceea proprietarii de prăvălie s'au mâniat, pentru că n'au putut primi placate pentru prăvăliile lor. Ce deosebit de multe alte țări!

Prima adunare în universitate a avut loc la ora 10.30.

În decursul acestei adunări de dimineață, fratele Knorr a făcut o schiță a lucrării în India și a ceea ce este plănuț pentru viitor. Frații au priceput foarte bine explicațiile sale și s'au bucurat de anunțarea, că lucrarea din India se va reorganiza. Frați din Karachi, Delhi, Madras, Travancore, Ceylon și Calcuta și din multe localități mici au fost prezenți. Când am vorbit cu ei, cu care ocazie nu s'a cruțat nici pt sine. De a-vădului Evanghelia împărăției în India și să servească poporului acestei țări întunecate cu vestea vieții. Unele dintre specialitățile de după masă au fost „amintiri din Gilead”. Noii vizitatori din America au avut sentimentul, ca și cum am fi iarăși în Gilead și am asculta, cum descriu studenții meritele învățătorilor și unele evenimente voloase din școală. Pentru pionerii din India, cari și-au complectat formularele de anunțare, trebuie c'a fost extrem de interesant. Toți cei adunați, cari au numărat acum 120 de persoane, au apreciat foarte mult aceasta. Și s'au bucurat să vadă, că organizațiunea Domnului prin școala Bibliei Gilead a Turnului de Veghere se străduiește într'adevăr, să fie de ajutor pionerilor tuturor țărilor în serviciul de misiune, și că lucrarea de întindere se extinde peste toate ținuturile pământului și nu numai o anumită parte. Rapoartele acestor șase absolvenți ai Gileadului au fost îmbucurătoare de inimă.

După masă târziu s'a dat un raport rezumat pe scurt despre călătoria noastră de până acuma, și după aceea a fost timpul să trecem pentru conferința publică în cealaltă sală. Că oare ce va aduce cu sine acest aranjament public în Bombay, aceasta a fost întrebarea. Fratele Goodman a spus fratelui Knorr, că la conferințele publice de acolo de obicei la începutul conferinței sunt destul de mulți vizitatori, dar că vizitatorii în decursul cuvântării, când află, că este vorba de Biblie, se scoală în picioare și merg afară, așa că până la sfârșitul programului rămân numai puțini ascultători. Afară de aceasta interzicerea iesirii suna pentru ora șapte, și conferința publică a fost fixată pentru ora 6.30 seara, ceea ce pentru anumite părți ale orașului a fost nefavorabil și a neliniștit pe frații, cari au cunoscut aranjamentele publice în India.

Când miratarul s'a apropiat tot mai mult de ora 6.30 sala Sunderabai, o sală a hindușilor, a fost așa zicând jumătate plină; tot mai intrau oameni înăuntru, când cuvântătorul a început să vorbească despre tema „Bucurie pentru tot poporul”. La numărare s'a constatat, că au fost prezente 504 persoane, și spre marea surprindere a fratelui Goodman în decursul conferinței numai foarte puțini au părăsit sala. Conferința „Bucurie pentru tot poporul” a fost pregătită în mod special pentru poporul Răsăritului, și cuvântarea a arătat, că religioniștii creștinătății nu sunt mai buni ca religioniștii păgânismului. Introducerea în cuvântare a părut a captiva atențiunea ascultătorilor, și s'au bucurat să audă, că cuvântătorul n'a slăvit nici creștinătatea și nici n'a invitat pe ascultători, ca să primească o religie, care pentru națiunile lumii n'a realizat nimic mai bun decât religia Hindușilor Mahomedanilor sau vreo altă religie de a demonilor. În felul acesta au fost pregătiți, ca să asculte explicațiile despre deosebirea dintre religiile întregii „Jumi rele de astăzi” și Biblie. În decursul conferinței s'a arătat mult interes. Observații spontane s'au făcut din când în când și mai ales la sfârșit. Ascultătorii au fost invitați să-și spună numele ca să poată studia mai departe cu Martorii lui

Iehova și să poată pune toate întrebările, cari le au pe inimă. O broșură gratuită a fost oferită și s'au împărțit multe exemplare din ea. Afară, înaintea sălii. Acțiunea Catolică a oferit multe broșuri de ale propagandei catolice, dar vizitatorii conferinței, care plecau, n'au dat decât puțină atenție acestei chestiuni, fiindcă religiei catolice nu i s'a adus laudă de către vorbitor, da, în loc de aceasta s'a arătat, că ea este tot așa de nelegiuită și fătarnică ca religiile păgâne ale Indiei, și că catolicismul în trăsături mari a preluat obiceiurile păgânismului.

Frații au spus la adunarea generală, că aceasta a fost cea mai bună cuvântare publică, de care au avut parte vreodată în India, și au fost îmbucurați peste măsură, că ascultătorii au rămas acolo până la sfârșit, ca să asculte întreagă dovedirea. Ei au zis, că acesta este punctul de plecare pentru întinderea lucrării în această țară, și a sosit timpul, când Hindușii și Musulmanii dau atențiune adevărului, cum este explicat în Biblie. Cu siguranță binecuvântarea Domnului a fost descoperită asupra acestei conferințe publice, și a fost o bucurie de a fi legați cu acești lucrători viteji și luptători destoinici pentru împărăție, cari au venit acolo din toate ținuturile Indiei.

Dupăce ascultătorii conferinței publice au fost concediați și au golit sala, frații s'au adunat din nou, ca să asculte următoarele cuvântări de îndemn ale președintelui Societății. — Acestea au fost două zile de adu-

nare fericite, și toți s'au bucurat de pe acuma despre timpul, când călătorii în toată lumea vor avea privilegiul, ca să vină iarăși la Bombay, da, ei au dorit, ca ei să viziteze atunci și Travancore, Karachi, Madras și alte locuri. De fapt ei sunt doritori, ca să aibă astfel de conferințe și în orașul lor natal și să întindă acolo activitatea serviciului. Frații au fost îndrumați la aceea, că dacă există în India „alte oi”; Păstorul cel bun, Christos Isus, le va strânge, și că servii Domnului în India trebuie să pășunozze aceste oi să le ducă la pășunile verzi ale adevărului. Frații din India surt gata, ca să primească pe „alte oi” din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile din India într'o organizațiune, care este gata să se întindă, adică o organizație, care este devotată complet Domnului și este zeloasă pentru lucrarea Sa. Nu ne-a căzut ușor să ne luăm rămas bun la sfârșitul adunării, dar am sperat, că vom vedea încă pe câțiva frați la adunarea de serviciu de Joi seara în 24 Aprilie. Și noi am și avut în aceea Joi într'adevăr ceasuri binecuvântate. Plecarea avionului nostru al lui „Trans-World-Airline” s'a amânat cu o zi, și astfel am rămas o zi mai mult la frații noștri din Bombay, înainte de a zbura mai departe în Palestina. Dar după aceea sus! spre țara neliniștită a Orientului Mijlociu — către Palestina!

Watchtower din 1 August 1947.

TEXTE ȘI COMENTARII

16 Ianuarie

Căci David nu s'a suit în ceruri ci el singur zice: **DOMNUL** a zis Dumnezeu: **Sezi la dreapta Mea.** Fante 2:34.

Regele David era un păstor credincios peste turma lui Dumnezeu, deoarece el conducea cu credincioșie națiunea în curata închinare a Marelui Păstor național, Iehova. Datorită credincioșiei lui David pentru dreapta închinare a adevăratului și viului Dumnezeu, Iehova făcu un legământ cu el pentru împărăția večnică. Regele David era numai un păstor uman vizibil, dar el reprezenta pe adevăratul Proprietar și Păstor al turmei naționale, aduce pe Domnul Dumnezeu, căruia David i se închina. Când ședea pe tron pe Muntele Sion, se zicea despre David că s'ade pe tronul lui Dumnezeu, iar despre succesorul său se zicea că s'ade pe tronul lui Iehova ca rege în locul lui David, tatăl său. Fiind numai un om de carne și sânge, David nu putea ședea pe tron la dreapta lui Iehova în ceruri. Cu toate acestea, el precumbră pe Christos Isus care a făcut aceasta la timpul hotărât al lui Dumnezeu. W 1. 5.

17 Ianuarie

Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite. Ps. 18:32. Iehova, Tatăl, cereș, este perfect. Nicun altfel de Dumnezeu nu ar putea merita să fie adorat de toate creaturile căștite și înțelepte din întreg universul. Nu există nimic la El ce i s'ar putea reproșa; nu există nimic ce ar lăsa lipsă în urmă. Numai vederea scurtă a omului și înțelegerea sa, precum și învățăturile sacre ale religiei sunt acelea cari pricinuesc ca omenirea suferindă să se plângă împotriva Lui în nepricepere și să arunce acuzațiuni false împotriva Lui. El crede în perfecțiune. Prin urmarea scopul Său, pe care El l-a declarat și dela care El nu se va abate, este să întemeieze o lume nouă. Această lume dreaptă, pe care El este acum pe punctul de a crea-o fără ajutor dela politică, dela comerț, dela știință umană și dela religie, va fi una a perfecțiunii. Pentru acest motiv, El nu va îmbrumuta nimic dela oamenii căzuți. Iehova va „face toate

mururile noi” și nu va fi îndatorat față de oameni pentru ceva. W 1. 4

18 Ianuarie

Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v'ați întors la Păstorul și Summeveghețorul sufletelor voastre. 1 Pet. 2:25. A. S. V., marginală.

Iehova este interesat de oi. El este Marele Păstor peste ele și este Proprietarul lor, fiind Creatorul lor. Întreaga omenire este asemănată oilor, dar unor oi pierdute. Profetul Isaia folosește această asemănare, când prezice că Iehova, Marele Păstor, va arăta mila și aduce „oile” îndurată la El, zicând: „Nu rătăceam cu toți: ca niște oi fiecare își vedea de drumul lui; dar Iehova a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”. (Isa. 53:6. A. S. V.). Aranjamentul miostiv pentru a îndepărta aceasta, este prin Mesia lui Iehova Christos Isus, asupra căruia ream Iehova nelegiuirea oilor cari sunt vindecate. Acestea se întorc la Iehova, Păstorul și Summeveghețorul lor, și devin turma Sa; și oamenii asemenea lui, cari purtasoră oarecare grijă de turma Petru le scrie: „Fii păstari ai turmei lui Dumnezeu”. — 1 Pet. 5:2. Goodspeed. W. 5.

20 Ianuarie

Dacă el dorește să aducă serviciu curat și fără pată în ceții lui Dumnezeu, care este Tatăl nostru, el trebuie să poarte de grijă de orfanii și de văduve în nevoile lor. — Iac. 1:27. Knox.

Inchinarea curată și nepătată a lui Dumnezeu cere de asemenea să exercităm mila, fără a omite pe cineva, chiar față de cei mai lipsiți de ajutor și mai în nevoie, după cum sunt văduvele necăjite și orfanii sau cei părăsiți. Nicun religionist, care este fără milă, să nu se țese pe sine în această chestiune. „Pentru că cel fără milă va fi judecat fără milă; dar mila va triumfa peste judecată”. (2:13 Au. Amer. Trps). Deaceia, mila poate continua să deosebească pe închinătorii curăți și nepătați ai lui Iehova Dumnezeu. Lasă să fie aceasta așa, nu numai în timp ce ei vizitează, ajută și poartă de grijă

pentru văduvele necăjite, pentru orfani și pentru cei părăsiți printre ei, ci și în timp ce merg în public din casă în casă cu mesajul Împărăției lui Dumnezeu și vizitează pe toți fără nicio discriminare (deosebire) nu numai pe puțini bogăți, ci de asemenea, pe săracii cei mulți, inclusiv văduvele, orfanii și cei părăsiți ai acestei lumi. W. 1. 9.

20 Ianuarie

Dacă Fiul vă va face liberi, veți fi cu adevărat liberi. — Ioan 8:36.

Pavel vorbea despre Ierusalimul religios din Palestina cu „Ierusalimul de-acum, și care este în robie împreună cu copiii lui“. De aceea, Iudeii legați de religie din timpul lui Pavel, trebuiau să fie eliberați de Mai Marele Babilon, Babilon care este mama religiei, în opoziție cu Dumnezeu și Fiul Său. Asemenea eliberare trebuia să vină tuturor Iudeilor cari urmașii pe Christos Isus, adevăratul Fiul al lui Dumnezeu. Urmând cuvântul Său și continuând în el ei ar fi fost făcuți liberi și eliberați de Mai Marele Babilon, care este dat pe față de Isus în Apocalips, capitolele 17 și 18. Toți păgânii, imolați în religia națiunilor păgâne, erau de asemenea în robia Mai Marele Babilon. Dar astfel de păgâni când au crezut mesajul adevăratului și au urmat pe Vestitorul adevăratului, pe Christos Isus, au fost făcuți liberi și eliberați de Babilon și au fost făcuți liberi și eliberați de „Israel al lui Dumnezeu“. W. 15. 7.

21 Ianuarie

Ci fiecare va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om, care va mânca aguridă, i se vor strepezi dinții! — Ier. 31:30, A. S. V.

Organizațiunea teocratică a lui Iehova a rămășiței Sale nu se va înșela și nu va duce condamnarea divină și moarte asupra copiilor sau membrilor organizațiunii. Membrii individuali ai organizațiunii pot să se înșele fiind atrași de agurida acură, producătoare de moarte a contrafacerii împărăției lui Dumnezeu a religiei și „noua lume a ei“ făcând cu mâini omenești; dar mâncarea astorfel de aguridă va fi simțită în mod dureros numai pe propriii lor dinți. Numai ei vor fi acela care urmează să sufere moarte din mâinile lui Dumnezeu pentru necredințoșia lor și pentru netinererea încredințării. Dar organizațiunea teocratică a rămășiței va continua să trăiască înainte, bucurându-se de aprobarea lui Dumnezeu, anunțând Împărăția Sa, și declarând scopurile pentru cari numele Său stă ca o garanție. Lasă ca fiecare din rămășiță și însoțitorii lor de bine să bage de seamă, întrucât ține tare la organizațiune. W. 1. 8.

22 Ianuarie

Adu pe Aaron și pe fiul său la ușa cortului întâlnirii adunării și spală-l. — Ex. 40:12.

După ce Isus s'a declarat de acord de a face voia Tatălui Său, la Iordan, Dumnezeu îl născu ca Fiul Său spiritual și El era acum o creatură nouă. Pentruca să fie ordinați ca subpreoți ai preoției regale urmașii urmașilor lui Sale trebuie să se conformeze Marei lor Preot. Întrucât fac o înviolată necondiționată de a face voia lui Dumnezeu și atunci trebuie să fie născuți și aduși în existență ca fiți spirituale al lui Dumnezeu, frații lui Christos, creaturi nouă. Astfel, este scris către acești subpreoți: „El de bună voia Lui, ne-a născut prin cuvântul adevăratului (apă), ca să fim un fel de părgă a făpturilor Lui“. (Iac. 1:18). Pentru asemenea motiv, Aaron spălat și fiți săi spălați prembresc pe Isus și pe urmașii Săi ca creaturi nouă, fiți spirituale născuți ai lui Dumnezeu. Unora ca acestora le ordonă Dumnezeu Cel Prea Înalt să fie preoți, îmbrăcându-i cu îndatoririle serviciului preotesc. W. 1. 6.

23 Ianuarie

Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului (syntelela) lumii (aión)? — Mat. 24:3; greacă.

Unul din lucrurile despre cari spuse Isus în răspunsul Său că vor veni la sfârșitul final al lumii, este predicarea „acestei evanghelii a Împărăției“; și „atunci va veni sfârșitul (telos)“. (24:14). Prin această se vede că „sfârșitul“ sau consumarea (sau syntelela) lumii, despre cari întrebăru ucenicii Săi, este un pericol de timp însemnat prin evenimente hotărâtoare cari s'au început și un sfârșit final sau definitiv (telos). Astfel Isus arată că sfârșirea (sau syntelela) lumii este același lucru, pe care Daniel îl numește timpul sfârșitului sau syntelela. Predicarea evangheliei Împărăției are loc în decursul acestui

perioad al „timpului sfârșitului“. Mai mult încă, predicarea se oprește la sfârșitul final (sau telos) al acestui perioad al „timpului sfârșitului (sau syntelela)“. În alte cuvinte, când sfârșirea sau timpul sfârșitului (sau syntelela) se încheie atunci, când vine sfârșitul (sau telos) final. W. 15.8.

24 Ianuarie

Omul bun scoate lucrul bun din vistieria bună a inimii lui. — Mat. 12:35.

CUM putem noi păstra sau păzi inimile noastre? În mod evident printr-o veghere îngrijită a lucrurilor asupra cărora noi ne fixăm afecțiunile și dorințele noastre, sau pe cari lăsăm mințile noastre să se odihnească, lucrurile pe cari le luăm în mințile noastre spre a le umple și a le ocupa, felul de lucruri la care ne cugetăm. Mentea este acea facultate a persoanei noastre, prin care adunăm și înmagazinăm informațiune astfel încât să ajungem la o concluziune sau la o hotărâre. Acea cu care ne ocupăm mințile și atențiunea noastră va decide în largă măsură ce vom fi sau ceea pe care vom lua-o. precum și direcția încotro se vor inclina afecțiunile noastre. Păstarea inimii vine dela lucrurile cu cari mindea noastră se hrănește și prin cari ea lasă deciziunile ei să fie conduse. Mentea este asemenea unei înmi, care pompează sângele în întregul sistem uman. Dacă ea pompează sânge necurat, întregul sistem este afectat deoarece viața trupului este în sângele lui. W. 1. 1.

25 Ianuarie

Noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni. Fapte 5:29.

A asculta (peitharchein, un cuvânt compus grecesc) înseamnă „a asculta de cineva care este în autoritate“. Autoritatea de care trebuie ascultat în acest exemplu, este Autoritatea Supremă, Iehova Dumnezeu (Părintii temători de Dumnezeu cari se păstrează în armonie cu cuvântul Său, vor învăța pe copiii lor că legile și poruncile lui Dumnezeu sunt obligațiunile supreme ale fiecăruia și că este totdeauna drept a asculta de acestea, chiar dacă ar fi contrare politicii. Dacă guvernele politice nu cred că noi trăim în „timpul sfârșitului“ și la „sfârșirea lumii“ și de aceea nu se îngrijesc de un refugiu și de o siguranță adevărată împotriva catastrofei mondiale, atunci părintii nu pot fi obligați să depindă de politică și de aliații lor religioși. Părinții temători de Dumnezeu trebuie să ia măsurii pentru a se îngriji de refugiu și de siguranță pentru copiii lor, în deșurarea războiului universal al Armaghedonului; și ocazia ei trebuie să facă în armonie cu instrucțiunile lui Dumnezeu. Astfel arată ei temerea lor de Iehova Dumnezeu. W. 15.9.

26 Ianuarie

Cel plătit... lasă oile. — Ioan 10:112

Cel plătit, sau acela al cărui oi nu sunt ale lui, nu este un păstor adevărat. El nu iubește în realitate oile, deoarece e'ne proprii ale lui și el nu iubește pe Acela al cărui proprietate sunt ele. El este în serviciul Proprietarului numai pentru atât cât folos poate trage din aceasta. El este mai interesat pentru plata sau pentru simbria care este legată de lucrare, decât pentru binele oilor sau pentru onoarea și proprietatea Proprietarului lor. Să se ia numai plata sau simbria, pe care el crede că i se cuvine și el va părăsi serviciul Proprietarului. Egoismul îl împiedică ca să aibe „bucuria lui Iehova“, și el nu vede nicio răsplată sau privilegii în mod simphy de a avea o parte neegoistică la justificarea suveranității universale și a numelui sfânt al lui Iehova. El nu e gata să se expune pe sine neajurător și primejdiilor, dacă Iehova nu ia asupra Sa orice pierdere pentru oile sale. El nu se respectă pe sine însuși astfel încât să arate înalte calități ale curajului și încrederii plăcute lui Dumnezeu. W. 15.5.

27 Ianuarie

Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă — Ps. 50:5

Jertfa umană a lui Isus este una și singura jertfă care intră în facerea legământului și în ratificarea acestuia. El este Mijlocitorul noului și mai bunului legământ prin jertfă și este Acela care-i face cu Iehova în folosul noui „națiuni sfinte“. „biserică vială Dumnezeu“. Când unul care crede în Dumnezeu și în Christosul Său, se consacrează pe sine să facă fără rezerve